

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto X.

V Ljubljani, 10. novembra 1938.

Štev. 45.

Volk si zmerom najde pretvezo
za raztrganje jagnjeta.

ANGLEŠKI PREGOVOR

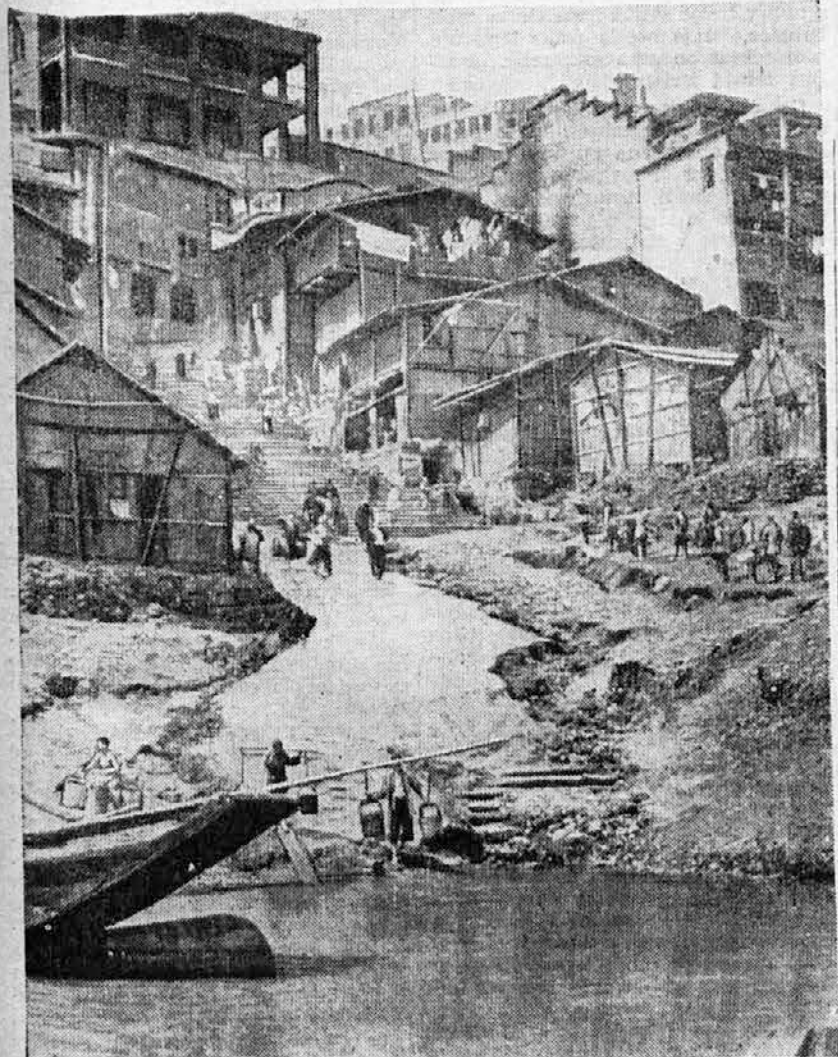
»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 43-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/1 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, ne frankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petlinna vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetre in širina 55 milimetrov) din 7.—. Med oglasni stane vsaka petlinna vrstica din 4'50.—. — Notice: — vsaka beseda din 2'—, Mali oglasi: vsaka beseda din 0'50. Oglasni davek povsod še posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

„Shušala bi rada...“

Kaj smem jesti in česa ne smem

(Gl. str. 5)

Kitajski zgled

V Ljubljani, 9. novembra

V dobi ko prosvetljeni zahodni svet zgolj iz želje po ohranitvi udobstva, ki so mu ga ustvarili njegovi pionirski predniki, zapušča po vrsti vse svoje udobnostne postojanke; v dobi ko se na civiliziranem zahodu drug za drugim podirajo moralni temelji, na katerih je človeštvo zgradilo svojo ponosno stavbo devetnajstega veka; v dobi ko onkraj Rena in Rokavskega dobrih stvari ni več, ki bi jih bilo treba ohraniti, da ne podležemo preizkušnjam, Kitajci pa optimizem del njegove nature; brez njega najbrže tudi kitajskega naroda že zdavnaj ne bi bilo več.

Tik po padcu Kantona in Hankova je dal zastopnik Čangkajskega generalnega štaba daljšo izjavo o vojaških posledicah teh dveh japonskih zmag. Med drugim je dejal: »Strategija kitajskih armad se ravna neomajno po načelu, da si morajo čete pod vsakim pogojem ohraniti iniciativo. Svoboda vojaških operacij je v vsakem primeru važnejša od ohranitve ozemlja. Ne upanje v trenutno zmago, ne nevarnost teritorialnih izgub, ne kakršni koli drugi ozirom ne smejo prikleniti armade na kraju, ki si ga je izbral sovražnik.

Evropa rada meri Jutrove dežele z zahodnjaškim merilom. Nič ne more iz svoje kože; to naj nam bo opominilo, da smo pred štirinajstimi dnevi tudi mi lahko mislili, da smo pred Kitajsko. Izguba Kantona, padec Hankova; v evropskem merilu smo v obojem videli nepopravljivo katastrofo za svobodoljubni kitajski narod. V kitajskem merilu, v merilu dežele, katere meje segajo v vseh smereh skoraj v neskončnost, v merilu ljudi, ki računajo s stoletji in tisočletji kakor mi zahodnjaki s tedni in meseci, je bilo oboje zgolj epizoda. Tega pred štirinajstimi dnevi nismo videli, to vidimo in čutimo šele danes, po Čangkajski izjavi, da se prava osvobodilna vojna šele začneja. Kljub temu bomo v prihodnji »epizodi« videli spet »katastrofo«, ker jo bomo že iz stare navade spet merili z evropskim merilom.

Takšne »epizode« nas nedvomno še čakajo. Da bomo nanje boljše pripravljene, bo dobro in koristno, če si preuredimo svoje merilo in ga prilagodimo jutrovnim razmeram. V današnjih časih je človek otroško vesel slehernega sončnega žarka: zakaj bi sami utrinjali luč, ko nismo niti s pristom ganili, da bi njen plamen ne pošel?

To velja i za nas, ki to pišemo, i za vas, ki to berete. Skušajmo se torej vsi živeti v jutrovske pojme in razmere. In ne odklanjamo že vnaprej s prirojenostjo ali vadnja leta

Čungking, nova prestolnica Čangkajske vlade. Slika kaže pogled na mesto z reke Jangtsiang.

»Nagle odločitve, ki prinesejo v sedanjem stadiju vojne le začasne uspehe, ne pa popolne katastrofe nasproti, je treba brezpogojno odkloniti. Kajti dokončno zmago si bo Kitajska izvojevala le z dolgo vojno; to vojno je treba vedeti tako usmeriti, da se s premošnjem umikalno strategijo sovražnik prisili, da zastavi čedalje več sil in nazadnje še svoje poslednje rezerve na neizmernem kitajskem ozemlju.

»Te sovražne sile se bodo v počasnem, organskem in nevdržnem procesu izrabile in do skrajnosti izčrpale. Ta proces utegne trajati in bo tudi trajal leta in leta; šele ko bo končan, in niti trenutek prej, bo prišel veliki dan, ko bo dozoril odločilni smrtni udarec.

Ce pregledamo dosedanja potek japonsko-kitajske vojne, res ne vidimo, da bi dogodki postavili gornjo tezo na laž. Dobrih petnajst mesecev že divja tako imenovani »incident« na Daljnem vzhodu. Japonci so dosegli celo vrsto uspehov in izvojevali lepo število zmag; zasedli so Šanghaj, Pejping in Nanking, in zdaj se Kanton in Hankov. Pet severnih kitajskih pokrajin je v japonskih rokah, čeprav ne tudi v njihovi oblasti; japonske armade stoje v vzhodni polovici Srednjega Kitaja in zdaj so začele prodirati v osrčje dežele še s skrajnega juga.

In vendar: velike strateške zmagre Nipon še do danes ni izvojeval. Ze nekajkrat se je zdela tako blizu, da bi jo bilo treba zgrabiti — ko so Japonci segli po njej, se je razblinila v nič.

»Se tako drzni in do slednje podrobnosti preračunani japonski manevri,« piše vojaški urednik črniške »Weltwoche«, »so doslej še vselej trčili in bodo tudi v bodoče trčili ob neskončnost kitajske dežele in ob brezmejnost kitajskega naroda. Tako se japonski napad z neizprosno zakonitostjo izgublja v prazno. Velike bitke doslej še ni bilo in je ne bo ne danes ne jutri. Sile, ki jih je Japonska zastavila na Kitajskem in jih mora od dne do dne bolj pomnoževati, segajo že danes čez okvir njenega potenciala. Oddaljenost bojišč raste v fantastičnost: od Tokia do Hankova je 2500 km, od Tokia do Kantona 3000 km (t. j. toliko kakor od Ljubljane do Urala ali pa do osrčja Abesinije). In ne pozabimo: pokrajine na kitajskem severu in vzhodu — sleherni med njimi je skoraj toliko kakor Francija — so vse prej ko podjarmljene. Za hrbtno japonskih armad, ki prodirajo ob železniški progi Pejping—Hankov, pri Nankingu, da celo pred vrati Šanghaja stoje strnjene kitajske enote v jakosti po več divizij in zdaj tu zdaj tam presekajo progo in cesto in odrežejo Japoncem dovoz in pomoč. Naj bo vojaška sila Japoncev še toliko, ni verjetno, da bi si mogli izsiliti izhod iz zagate s prodiranjem naprej; pot nazaj je pa zaprta. Zato se nujno vsiljuje zgodovinska primera z Napoleo-

novim pohodom na Moskvo — in z dogodki, ki so prišli za njim.

»Vojna na Daljnem vzhodu se ne da meriti z evropskim merilom. Ta vojna ima po svojem obsegu in značaju, po svoji globini in posledicah svoje lastne zakone in ustvarja vsak dan še nove.

»Marsikateri evropski opazovalec, posebno tisti, ki si dogodke na Kitajskem razlaga na zahodnjaški način, bo rekel, da so Japonci že do danes zelo mnogo dosegli. Z našega stališča je to nemara res; prav tako pa tudi drži, da se Japoncem kljub vsemu prizadevanju še zmerom ni posrečilo, prisiliti kitajske armade k odločilni bitki. Kitaj se je tej odločilni bitki doslej ogibal in se ji tudi danes ogiba; Kitaj noče zmagati na tem ali onem bojišču. Kitaj hoče uničenje, popolno uničenje napadalca. V tem boju je čas zaveznik Kitajcev in nasprotnik Japoncev.

V času ko je na Jutrovem vnovič zagorela luč, ki je toliko stoletij svetila na evropskem zahodu, je iz Londona prišla beseda, ki bi jo lahko zapisali kot motto našemu današnjemu razglabljanju — beseda, ki z groteskno jarkostjo osvetljuje vso tragiko propada zahodnega sveta. Dne 1. novembra je predsednik britanske vlade g. Chamberlain izjavil v spodnji zbornici:

»Kitajske ni moči brez velikega kapitala spremeniti v pravi trg. Kapitala Japonska nima. Neizpodbitno je: ko bo vojne konec in se bo začela obnova Kitaja, se ta obnova ne bo mogla izvršiti brez takšne ali drugačne pomoči Velike Britanije.«

Observer

Utrinki

NEMCI O KITAJSKEM ODPORU

»Frankfurter Zeitung« je zapisala teden dni po padcu Kantona in Hankova:

Vojaška oslavitelj je ostala, moralna je pa prestana. Težkoče pri nabavi orožja se bodo pokazale šele čez več mesecev, ko bodo zaloge skopnele, moralna depresija se pa zdi, da je minila. Prve dni je bil položaj več ko resen. Bivši kitajski zunanji minister Evgen Čen je bil obtožil maršala; Čangkajski ljudje niso nič manj silovito napadali južnokitajska oblastva; vse je kazalo, da so stara nasprotstva, ki jih je šele vojna pokopala, spet oživela — toda maršalovi nasprotniki so ostali osamljeni.

NOVE MANJSINE

Češka manjšina v Nemčiji priključeni sudetskih krajih tvori več ko 34% tamkajšnjega prebivalstva. Nemške manjšine je bilo v ČSR pred monakovskim dogovorom manj ko 25%.

V krajih, ki so jih Poljaki zasedli, je Čehov več ko 55% tamkajšnjega prebivalstva, Poljakov pa samo 35%.

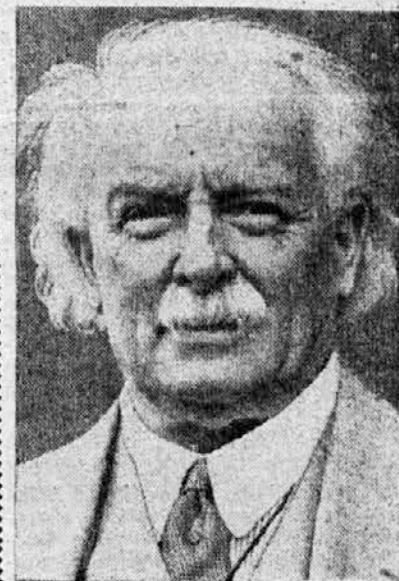
(Po »Manchester-Guardianu«)

TRIJE PORTRETI TEDNA

Oswald Pirow,

vojni minister britanske Južne Afrike, potuje po Evropi in proučuje možnost sporazumne ureditve kolonijskega vprašanja. Velika Britanija bi rada Nemce potolažila tako, da bi angleške kolonije ostale nedotaknjene. Po sodbi g. Chamberlaina in njegovih ministrov, sta odprti dve možnosti: ali naj kolonijski račun plačata Belgija in Portugalska z delnim ali popolnim odstopom Konga in Angole, ali pa Francija z odstopom Toga in Kameruna — potem šele naj bi prišlo na vrsto morda tudi britanske prekmorske posesti.

Lloyd George

je prejšnji teden ostro napadel Chamberlainovo zunanjo politiko. Predsednik vlade mu je nato očital, da je onesnažil svoje lastno gnezdo; v totalitarnih državah se kaj takega ne dogaja. Stari liberalni voditelj je odgovoril še strupeneje: »G. Chamberlain bi očitno rad postal diktator. Za britansko demokracijo je docela nova doktrina, da parlamentarec ne sme napadati lastne vlade, ne da bi bil deležen očitka, da onečaja lastno gnezdo.«

Paul Reynaud,

novi francoski finančni minister. Njegov prednik g. Marchandau je moral odstopiti, ker njegove finančne reforme niso našle milosti pri francoski narodni banki in njenih »200 družinah«. Zunanje politično je Reynaud pristaš Herriotove smeri.

Tega na pogled ni mogoče uganiti! Od zunaj tudi ni mogoče uganiti, ali imajo zrna žitne kave v sebi samo žgano škrobino ali praženi slad. Če je pripisano ime »Kneippova«, potem seveda kave ni treba natančneje preiskovati, ker smo lahko prepričani, da ima vsako zrnce v sebi dragoceno praženo sladno jedro, ki je tisto, kar daje kavi iz Kneippove visoko redilno moč, zrnati kavi podoben okus in polno aromo.

Kneippova
SLADNA KAVA

Ljudje uspeha

Te dni so končno razdelili Češko-slovaško. Poslednja etapa te kalvarije se je odigrala prav te dni. Madžarski vojniki pravkar zasedajo tisto ozemlje, ki jim ga je dodelila dunajska arbitražna konferenca. V teh dneh torej, ko madžarski vojniki že zasedajo nekdanje češkoslovaško ozemlje, mi uprava mednarodnega veleposlaništva v Pragi sporoča, da je eksportni adresar nove češkoslovaške železnice v tisku in da bo te dni izšel. Natisnjen bo v angleškem, francoskem, nemškem in španskem jeziku in bo imel natančen popis vseh češkoslovaških producentov, ki žive v mejah nove Češkoslovaške. V pismu tudi poudarjajo, da bodo prav radi popolnoma brezplačno tudi v bodoče posredovali in svetovali vsem tistim, ki se zanimajo za trgovsko sodelovanje s češkoslovaško republiko.

Tudi ta dopis nam nazorno govori, da ni ovir, ki bi češkoslovaški narod vrgle iz tira, ki bi mu vzele njegov pogum in kežo, da ves češkoslovaški narod dela s polno paro, da bi si zgradil boljšo bodočnost med evropskimi narodi. To njegovo stremljenje je častno in občudovanja vredno.

H. K.

Politični teden

Imenik voliš v predsednikov volilnih komisij za vso državo so pretekli teden objavili »Slovenske novice«. V vsej državi je 7200 voliš. Za kritje volilnih stroškov je finančni minister namenil 10 milijonov dinarjev kredita. — Knez namestnik Pavle je pred kratkim odpotoval s svojim spremstvom v Romunijo, kjer je bil nekaj dni gost kralja Karola. Razpravljala sta o položaju, ki je nastal po drugi delitvi CSR. Ob tej priložnosti je romunski kralj Karol izjavil, da sta Romunija in Jugoslavija popolnoma solidarni. Po končani konferenci je kralj Karol priredil na čast knezu namestniku Pavlu velik lov. — Finski prirediteljski odbor za olimpiado v Helsinkih je poslal vabilo jugoslovanskemu olimpijskemu odboru za sodelovanje na olimpiadi. Jugoslovanski olimpijski odbor je vabilo sprejel. — 20letnico, odkar je srbska vojska zavzela Beograd, so te dni proslavili v Beogradu s slovesno službo božjo in akademijo, ki so se je udeležili zastopniki Nj. Vel. kralja in drugi zastopniki oblasti. — Bolgarski predsednik vlade Kjuzevanov je te dni prišel v Niš, kjer se je sestal z jugoslovanskim ministrom predsednikom dr. Stojadinovićem. Razpravljala sta o poslednjih zadnjih dogodkih na jugovzhodu. — Dr. Ante Trumbić, prvi jugoslovanski zunanji minister in zastopnik na mirovni konferenci v Parizu in v pogajanjih z Italijo, je resno obolel. Pretekli teden je bilo njegovo stanje smrtno nevarno, zdaj se je pa izboljšalo in zdravniki upajo, da bo okrevale. — Tretji veliki volilni govor je imel predsednik vlade dr. Stojadinović v Petrogradu v Vojvodini. Notranji minister dr. Korošec je pa imel velik volilni govor v Parizu. Nekateri drugi ministri so se porazdelili po drugih krajih, kjer so imeli svoje volilne govore.

Japonska hoče po zmagi nad južno Kitajsko popolnoma spodriniti gospodarski vpliv evropskih velešil in Amerike iz Kitajske. Amerika je odgovorila, da ne bo biti nič prikrasana. Anglija in druge velešile pa se niso zavzele svojega stališča. — Druga delitev češkoslovaške države se je izvršila pretekli teden. Češkoslovaška je morala Madžarski in Poljski odstopiti vse, kar sta zahtevali. Slovaška in Ukrajina sta tako razdeljeni, da je vprašanje, če se boista eploh mogli še gospodarsko opomoči. Ostale so jima samo še Visoke Tatire in Karpati. Vse doline in z njimi vse glavne ceste so v rokah Madžarov. Delitev je odločila dunajska konferenca, ki sta jo vodila zastopnika Nemčije in Italije. Češkoslovaška je tako izgubila okrog 12.000 kvadratnih metrov ozemlja in čez en milijon prebivalcev. — Vprašanje nemških kolonij tedaj bolj stopa v ospredje. S tem v zvezi je prišel v Evropo južnoafriški vojni minister Pirow, ki je Nemčiji naklonjen in želi, da bi ji Francija odstopila nekaj svojih kolonij. Je pa proti temu, da bi Južna Afrika odstopila Nemško jugozapadno Afriko, ki ima nad njo mandat. — V zvezi z izstopom Japonske iz Društva narodov je Japonska že odpoklicala svojega predstavnika, ki jo je zastopal na sejah Društva narodov. — Veliko avtomobilsko cesto gradi Češkoslovaška iz Prage do Bardejova v Podkarpatski Ukrajini. Cesta bo dolga okrog 1000 km in široka od 10 do 20 metrov. Vezala bo Prago z vzhodnim delom države. — Praska nemška univerza se bo z drugimi nemškimi šolami vred preselila v sude-

Smrt je ne mara...

Trikrat na pragu smrti in trikrat se je vrnila v življenje

Zagreb, novembra.

Te dni so v zagrebški državni bolnišnici poklicali zdravnika k postelji mlade bolnice uslužbenke, k postelji babice Dragice Veljkovićeve. Nesrečna ženska si je hotela z morfijem končati življenje, in sicer ne prvič, ampak že — tretjič. Njena življenjska zgodba je tako pisana, da je vredna, da jo popišemo.

Dragica je ena tistih občutljivih ljudi, ki komaj da prenese ostro besedo. Zato ji na tem svetu menda res ni živeti... Prvič si je hotela končati življenje zaradi nesrečne ljubezni. Zaročenec jo je zapustil, tik pred poroko. Na srečo se je pa Dragici samomor ponesrečil, hkrati je pa še prepričala zaročenca o svoji globoki ljubezni, da se je možak naposled le poročil z njo. Kazalo je, da bo zakon srečen.

Vse račune je pa prekrizala pretirana Dragičina občutljivost. Sprva sta se mlada zakonca dobro razumela. Imela sta se rada in že je kazalo, da se bo Dragičino življenje obrnilo na boljše. Lepega dne je pa mož nič hudega ne sluteč, spet dregnil v osje

gneздо. V trenutku razdražljivosti je dejal svoji ženi:

»Le glej, zdi se mi, da me varaš!«
Dragica, ki je živela samo svojemu možu, je te besede vzela zares. Silno jo je bolelo, da ji mož ne zaupa, spet je začutila v sebi nepremagljivo željo po počitku, po miru, po smrti... Vzela je doma velik samokres, si ga naperila v prsi in sprožila...

Dva dolga meseca je ležala v bolnišnici, visela med življenjem in smrtjo, na tenki, tenki nitki. Nato je zmoglo življenje, kljub njeni želji po smrti. Počasi je okrevala. A Usoda ne dovolji, da bi se kdo meni nič tebi nič igral z njo. V času, ko je ležala Dragica v bolnišnici, je umrl njen mož. Ko se je vrnila domov, je bil dom prazen, pust. Dragica se je odloje posvetila samo svojemu delu v bolnišnici.

Lepega dne je pa srečala nekoga, ki je bil vsaj na videz prav tako dober in lep kakor njen pokojni mož. Mlada vdova se ni dolgo pomišljala, zaljubila se je vanj do ušes, kar je kajpak popolnoma ustrezalo njeni občutljivi naravi. Le malo časa je trajala ta nova

sreča. Komaj nekaj kratkih mesecev. Ljubimec si je zaželel druge zabave in pustil je Dragico na cedilu...

Ali je kaj čudnega, da si je občutljiva Dragica še v tretje hotela vzeti življenje? Tokrat se je odločila, da bo napravila konec, konec po vsaki ceni. Vbrizgala si je v žilo dozo morfija, dovolj močno, da bi za vselej večno uspavala — slona.

V tretje gre rado, pravi naš ljudski glas. Tudi tukaj se je sprožilo v tretje, a tudi v tretje smrt ni marala za malo Dragico. Ni je hotela rešiti trpljenja, tudi tokrat so zdravniki rešili občutljivo žensko življenje.

Dragica je sicer prosila, naj jo vendar puste v miru umreti in če pomislimo na oba njena prejšnja poskusa samomora, bi ji skorajda verjeli, da si res želi smrti. A upajmo, da jo bo lepega dne le srečala pamet in da bo videla, da je v življenju vseeno marsikaj lepega...

Za zdaj leži še v bolnišnici in premišljuje, ali ne bi bilo boljše, ko bi bila že na drugem svetu...

Uboga, mala Dragica!

v avtu in počasi vozil dalje. Svaigerju je na lepem spodrsnilo in kolesa so šla čezenj; zmečkala so mu dimlje in zlomila desno nogo. Svaiger je poškodbam podlegel.

Iz zasede so napadli neznani napadci 18letnega posestnika sina Petra Tepeha iz Spodnjega Dupleka pri Mariboru. Potegnili so ga s kolesa in ga pobili s koli na tla, kjer je nesrečnež nezavesten obležal. Peter je hudim poškodbam podlegel.

Otroci so zažgali gospodarsko poslopje rudarja Urha Šipeha v Mežici pri Mariboru. Igrali so se z vžigalicami in zanetili seno. Gasilec in domaćinom se je posrečilo požar pogasiti.

Električni tok je ubil 13letnega pastirja Grma Ivana v Velikih Pečah pri St. Vidu na Dolenjskem. Splezal je na drog daljnovidna Grosuplje—Novo mesto. Dotaknil se je žice in padel mrtev na tla.

Bolniki so povsod. Zato je neobhodno potrebno, da se pazi na urejeno prebavo. Zdravniki priporočajo Darmol odraslim in otrokom. Tudi pri večkratni uporabi ne nastopa navada. Uporabljajte pri zaprtju dobro odvajalno sredstvo Darmol. — Dobi se v vseh lekarnah.

Reg. 25.801/37.

Blagoslovili so novo cerkev v Magdalenskem predmestju v Mariboru. Nova cerkev presv. Rešnjega telesa je zidana v obliki dvorane. Oltar se lahko zagrne in bo cerkev baje služila tudi za razna predavanja.

Strahen požar je izbruhnil v vasi Laporje pri Turjaku. Medtem ko so bili vaščani po svojih opravkih izven vasi, je nastal požar in vsa vas je bila kmalu v plamenih. Zgorle so hiše posestnikom: Alojzu Mavcu, Francu Zmecu, Janezu Struklju, St. Zelnicu, Meglenu, N. Struklju in Alojzu Grudnu. Škoda se ne morejo prečiniti. Domnevajo, da so požar po nepredvidnosti povzročili otroci.

Gluhomoni hlapec je ubil pijanega Matijo Staniča v Stari cesti pri Cezanjevih. Matija Stanič in še nekaj drugih pijancev je prišlo k Šoštarčevim in so zahtevali vina. Gospodinja jim ga ni hotela dati, nato so začeli pretepali gluhomnega hlapca Lovrenca Šeruga. Eden je hlapecu z nožem presekala uho. Gluhomoni je v svetli jezi dvakrat tako udaril Staniča po glavi, da mu je počila lobanja in izstopili so mu možgani. Bil je pri priči mrtev.

Iz neznanega vzroka je ustrelil dekle tovarniški delavec Janez Vilman na Jesenicah. Na Vilmanovem domu je bila zbrana družba pri vinu. Na lepem je Vilman potegnil samokres in ustrelil Marijo Jekovičovo naravnost v srce. Jekovičeva je pri priči izdihnila. Domnevajo, da je Vilman izvršil strašno dejanje v duševni zmedenosti.

Tramvajsko progo na Rakovnik delajo in bo podaljšek zdanje proge dolg 550 m. Stroški za ta podaljšek bodo znašali 461.000 dinarjev. Proga bo peljala do Rakovniške cerkve.

Pod vlak je padel 22letni mladenič Torkar iz Lese na postaji v Zirovnici. Šel je v napačni vlak in ko je skočil iz njega, da bi prestopil v turistiški vlak, je padel pod kolesa, ki so ga prerežala na dvoje. Bil je na mestu mrtve.

Osebnosti

Poročili so se: V Mariboru: inž. Viktor Lindner, in gđ. Svetko Matkovičeva, profesorica; inž. Karel Kumer, gozdarski pristav, in gđ. Valči Božičeva, uradnica. Na Brezjah: profesor Stanko Bunc iz Maribora, in gđ. Mirjana Huterlechnerjeva. — Iskreno čestitamo!

Umrli so: V Ljubljani: 64letna Marija Cesarjeva; Jože Rus, ravnatelj zemljiške knjige v pok.; inž. Ciril Znidaršič, univerzitetni profesor; Rudolf Persche, dvorni svetnik v pok.; 84letna Ursula Dergančeva; Silvester Domicelj, okrajni glavar v pok.; Matija Kenda, šolski upravitelj v pok.; Zora Vizjakova, žena tiskarja; Angela Vontčnova, žena magistratnega služitelja; Marija Drenikova; 70letna Marija Kriščevo; Alojzij Paulin, veterinarski inšpektor. V Mariboru: Peter Pernat, spredovnik drž. železnice v pok.; 57letni Ivan Madžič, mestni gradbeni svetnik v pok.; 72letni Pavel Heričko, pekar. V Celju: 69letni Anton Grafenauer, ravnatelj zemljiške knjige v pok.; Josip Bozja, višji poštni kontrolor v pok. V Kranju: Konrad Pučnik, krojaški mojster. V Trbovljah: Rado Paš, dijak 4. razreda realne gimnazije v Ljubljani. V Slovenem Gradcu: Jože Druškovič, posestnik. Na Golniku: 38letna S. M. Matej Farkinova. V Krškem: 34letni inž. Maks Rumprecht. V Beogradu: inž. Ernest Lavrentić, višji tehnični svetnik pri ministrstvu pti. v pok. V Koprivju pri Kranju: 23letni Anton Dobro. — Na iskreno sožalje!

AKADEMIJA

ki so jo preteklo soboto priredili ljubljanski grafičarji v proslavo 70letnice obstoja svoje organizacije, je dokazala, da naši grafičarji ne vrše samo socialnega in človekoljubnega dela, temveč tudi kulturno. Spored — izvajali so ga izključno sami grafičarji — je bil zelo pester. Nastopili so salonski orkester, pevsko društvo »Grafikas«, mladinski govorni zbor in igralci-dileti. Vse točke je navzočno občinstvo, ki je do zadnjega kotička zasedlo dvorano Delavske zbornice, živahno aklamiralo. Posebno navdušen sprejem je dočel solist g. Slavko Strakelj, tako da je moral dodati še eno pesem. Konec sporeda je tvorila simbolna slika g. Ivana Matičiča »Gutemberg govori«; v njej je bil podan ves zgodovinski razvoj knjige. — Grafičarjem iskreno čestitamo k uspehi prireditvi in jim želimo tudi v bodoče mnogo uspeha.

Neznano žensko truplo so našli v Voglajni v Čretu pri Celju. Truplo je ležalo v vodi s podplutbami na prsih in na vratu in z dvema močnima razrezoma, ki ju je povzročila vrstica. Domnevajo, da je postala neznanka žrtev umora. Orožniki so na delu, da ugotovijo identiteto trupla in morileca.

Vlak je povozil vinarja Matijo Vojgrinca s Stare gore v Ljutomeru, ker je pred postajo prečkal s kolesom progo. Ker je vozil prepočasi, ga je vlak podrl in mu odrezal obe nogi. Nesrečnež je takoj izdihnil.

Novo šolo graje v Koroški Beli na Jesenicah. Poslopje bo eno največjih in najlepših na Gorenjskem. Novo šolo bodo prizidali k stari. Računajo, da bodo stala dela, ki so zdaj v načrtu, okrog 2.400.000 dinarjev. Novo šolsko poslopje bodo izročili svojemur namenu leta 1940/1941.

Svoj samomor je objavil v časopisu 25letni Makor Posega v Kragujevcu. Nesrečni mladenič se je vrgele pod vlak iz neznanega vzroka. Istega dne ko so našli njegovo truplo, je izšel v listu »Odejek Sumadije« članek, ki se v njem samomorilec poslavlja od življenja.

Premogovnik »Peklenice« je kupila mariborska mestna banjalica na dražbi v Murskem Središču za 4 milijone dinarjev. Premogovnik je bil že od leta 1932 v konkurzi. Po ugotovitvi inozemskih strokovnjakov so v rudniku še ogromni skladi premoga v vrednosti okrog 30 milijonov dinarjev.

Avto je povozil 35letnega posestnika Jakoba Mlinarja iz Loškega vrha pri Sv. Benediktu. Mlinarič se je peljal na vozu, ko je pa zagledal drveči avto, je skočil z voza, da bi prijel konja za uzo. Avto je pa z vso silo udaril Mlinariča, ki je obležal mrtev.

Nov ubožni dom so zgradili v Braslavah. Poslopje bo stalo okrog 60.000 dinarjev. Občani so darovali za dom mnogo lesa in ga zastopaj zvozili h gradnji; dovažali so pa tudi gramoz in drugo gradivo.

Skozi okno drugega nadstropja je padel 80letni Bren Anton, bivši krojaški mojster v Litiji. Spal je v kuhinji, ker mu je pa postalo prevročje,

je šel odpirat okno in padel skozenj. Zjutraj so ga našli mrtvega.

Strokovno korinarsko šolo so ustanovili letos na Jesenicah. V tej šoli bodo vzgajali domače strokovnjake za vse delavnice in oddelke. Letos so ustanovili prvi oddelek, ki ga bo obiskovalo 20 kandidatov. Poučevali bodo na šoli domači inženirji in uradniki.

Obesil se je na podstrešju 44letni Franc Mojzes v Jedlovniku pri Sv. Juriju ob Pesnici. Našli so ga na podstrešju vsega obgrizenega od podgan in miši. Mož je bil obupal nad življenjem, ker je bil že dolgo bolan in ker mu je gospodar odpovedal službo.

Prostovoljno je šla v smrt 31letna delavčeva žena Katarina Č. na Glincah pri Ljubljani. Zastrupila se je s plinom. Zadržne čase je bila zelo melanholična in živčno uničena. Mlada mati zapušta dva otročička.

Tovorni vlak je podrl Ivana Makovca, železniškega zvančnika, ko je hodil po progi proti Brezovici. Ko se je umaknil brzotlaku, je po drugem tiru privozil tovorni vlak. V megli ga Makovec ni videl; lokomotiva je zadela nesrečneža v čelo, da je pri priči izdihnil.

Nov muzej ustanavljajo v Dubrovniku. Muzej bo urejen v starodavnih zgradbah Rupe, ki so dubrovniški republiki služile za skladišča žita in živeža; v teh prostorih so stari Dubrovničani imeli shranjenih 1.500 ton žita. V muzeju bodo spravljani najrazličnejši spomeniki nekdanjega Dubrovničana.

Veliko zadržno vinsko klet v narodnem slogu bodo zgradili v Potomlju na polotoku Pelješcu. Vinogradniška zadruga »Dingac« je dobila od ministertva za poljedelstvo v ta namen 500.000 din podpore.

Lokomotiva je treščila v voz, ki je bil zanj priklonjen stroj za kuhanje asfalta in ga čisto razbila. Nesreča se je primerila na železniškem prelazu na Tyrševi cesti v Ljubljani. Stroj je bil vreden okrog 120.000 dinarjev. Na srečo ni bilo človeških žrtev.

V trbovljskem rudniku je nastal požar. Ogenj, ki je moral že več dni llet med novo odkritimi plastmi, je objel lesene janske naprave in zažgal tudi 160 m dolge trakove za prenos premoga. Človeških žrtev ni bilo. Poškodovani in uničeni so stroji; škoda znaša 100.000 dinarjev.

Požar je uničil skladišče lesa veletrgovca Avgusta Lischiniga pri Svetem Lovrencu na Pohorju. Škoda presega milijon dinarjev; lastnik je bil zavarovan samo za 200.000 dinarjev. Domnevajo, da so se na pogonskem kolesu žage vneli leseni težaji in da je požar nastal na žagovini, ki je začela tleči.

Tramvajski promet v Ljubljani na praznik Vseh svetnikov je bil zelo velik. 44.449 ljudi se je vozilo s tramvajem ta dan in uprava je dobila za

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrš vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles; Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst; Francija št. 1117-94. Paris; Luksemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

JULIJ KLEIN
LJUBLJANA, Wolfova ul. 4
SPECIALNI ATELJE
za okvirenje slik in gobelinav

Skrivališče vlomilcev v drevesnem deblu

Dvojno življenje dveh gospodskih vlomilcev

Baltimore, novembra. Že nekaj časa se je prebivalcev nekega majhnega mesta v bližini Baltimora v Ameriki polasčal velik nemir. V okolici kraja so se namreč redno vsako noč ponavljali vlomi v samotne hiše. Te vlome sta izvrševala vselej dva zakrknana, do zob oborožena človeka.

Ko sta slavna detektiva Henry Lewis in William Morton prišla v mesto, da bi razkrinkala skrivnostna vlomila, v začetku nista mogla najti niti ene sledi, tako da je bilo poizvedovanje precej težavno. Šele junija sta prišla po več tednih dela do nekaterih znamenj, ki so se jim zdela velike važnosti za nadaljnje preiskovanje. Detektiva sta posvetila posebno pozornost premožnim posestnikom vil in sta pri tem spoznala dva brata, Allana in Charlesa Moora; stanovala sta v neki enodružinski hiši. O preteklosti teh dveh mladih ljudi ni vedel nihče kaj določnega povedati. Kar najhitreje sta si pa brata znala pridobiti dostop v boljšo meslno družbo. Vsem se je pa čudno zdelo, da kljub svojemu odličnemu nastopu niti nista nikakršne služinčadi in da očitno nista vsa hišna dela opravljala sama.

Skrivnostni nočni pohodi

Cepprav še sploh ni bilo govora o kakšni sumnji, sta Lewis in Morton dan in noč bdela nad njuno vilo. Ko sta bila brata nekoč 48 ur zdema in sta detektiva drugi dan zvedela za nov vlom, ju je to še potrdilo v njunih sumnjah. Brata Moore sta se zjutraj vrnila domov v zaprašenem avtomobilu, tako da se je detektivoma zdelo potrebno njuno, z živo mejo zaraščeno hišo temeljito preiskati od kleti do podstrešja. Preiskava je pa v njuno veliko začudenje ostala popolnoma neuspešna. S prijaznim nasmehom sta osumljenca pustila detektivoma odkleniti in preiskati vse omare in predale. Našli pa niso niti onega koščka ukradenega blaga. Detektivoma ni preostalo drugega, ko da sta se opravičila in odšla.

Dva tedna pozneje sta pa brata Allan in Charles Moore javila, da so neznan zlikovec vlomil v njuno vilo. Detektiva sta našla vse omare vlomljene in premetane. Takoj sta začela zadevo temeljito preiskovati, a nista imela najmanjšega uspeha. Detektiva nista niti malo podvomila v upravičenost svojega suma; narobe, še okrepila sta si ga, kajti v prijavi vlomila sta izsledila neke nejasnosti. Potlej

sta se pa neke noči brata Moore kaj skrivnostno vtihotapila iz svoje vile. Iz neke hišice v bližnjem gozdu sta pripeljala na cesto avto in se z njim odpeljala. Detektiva sta se pa peljala za njima kajpak v primerni razdalji, in z avtomobilom z zasenčenimi lučmi. Že čez kakšnih deset minut se je prvi avto ustavil pred neko vilo. Detektiva sta iz razdalje opazovala zanimiv prizor. Brata sta z nahrbtniki na ramah s čudovito spretnostjo splezala v drugo nadstropje in se splazila v hišo skozi odprto okno. Ves dogodek se je odigral tako tiho, da bi bilo miško slišati. Ko sta si oba nepridiprava napolnila nahrbtnike, sta splezala čudovito spretno na tla in se odpeljala, ne da bi opazila, da vozi za njima v precejšnji razdalji drug avto.

Nenavadno skrivališče

Na robu nekega obširnega travnika sta brata izstopila in z nahrbtnikoma izginila med mogočnimi drevesi nekega gozdička. Vlomila sta se z avtomobilom odpeljala šele ob zori, tokrat s praznima nahrbtnikoma. Lewis in Morton ju nista motila, saj je najprej veljalo poiskati njuno skrivališče, da bosta lahko potlej dokazala tudi njune prejšnje vlome in napade.

Ko sta detektiva preiskala majhen gozdiček, najprej nista mogla najti nobenega sledu, kje naj bi vlomila zakopala svoj plen. Ko je pa vželo sonce, sta pri natančnejši preiskavi odkrila nekaj nepričakovanega. V nekem ogromnem deblu so bila z mahom pokrita vrezana vrata. Držala so globoko v podzemno duplino, opremljeno z elektriko. V njej je bilo nešteto nakradenih dragocenosti: nakit, srebrnina in druge dragotine.

Allana in Charlesa Moora so prijeli in te dni sta stopila v Baltimoru

ji na razpolago vsi potopisli članov kraljevske rodbine. V teh potopisih so opisane vse države na svetu. Ti potopisi so hkrati tudi zabavno štivo.

Dopoldnevi so posvečeni šoli, ostali del dneva pa nastopu v družbi, kar je za bodočo kraljico zelo važno; posebno je pa važna dvorska ceremonija.

Na dvoru prirejajo majhne zabave, ki na njih mala princesa igra vlogo gostiteljice. Ta del vzgoje je osebno prevzela njena mati, kraljica Elizabeta.

Bodoča kraljica se zelo zanima za sport, zlasti pa rada plava. Veliko pažnjo posvečajo tudi ročnemu delu, v njem je mala princesa prava mojstrica.

Po končanem pouku se princesa Elizabeta igra v parku s svojimi sovrstnicami, ali pa bere. Ima lastno knjižnico in zelo rada in veliko bere.

Slon ga je do smrti pomandal

London, novembra. V nekem angleškem cirkusu je pred kratkim eden najkrotkejših in najprijaznejših slonov po nesreči zakrivil smrt nekega cirkuskega delavca.

Močan indijski slon, »Salt« po imenu, je ves dan pridno delal in pomagal pri postavljanju cirkuskega šotora. Ker je pa žival tudi nastopala v cirkusu, je pred predstavo dobila eno uro počitka. Med tem časom se je slon lahko naspal in najedel. »Salt« je bil tega že navajen in se je podal h kupu sena zunaj šotora, kjer je bilo njegovo ležišče.

Na lepem je pa zagledal v kupu sena nekega moškega. Bil je neki priložnostni cirkuski delavec, ki je legel v seno, da bi se odpohil. Slon se je sicer začudil svoji nenavadni malici, a pameten, kakor je bil, je vedel, da nekaj ni v redu. Previdno je spečega moža prijel s svojim rilcem, da bi ga položil kam drugam.

Meter nad zemljo se je delavec na nesrečo prebudil. Presenečen, ko je na lepem visel med nebom in zemljo v slonovem rilcu, je začel neusmiljeno

vaščani so jo imeli celo za čarovnico. Sevastijeva je odpotovala v Atene, kjer jo je pregledala posebna komisija znanstvenikov in ugotovila, da je res dober medij. Posebno je pa razvita njena volja. Sevastijine zmožnosti so pa kaj nepraktične za vsakdanje življenje; z njimi si dekle v Atenah ni mogla služiti vsakdanjega kruha. Odpotovala je torej spet domov, na otok Tasos in se ponudila nekemu kmetu za dekle. In zdaj se prične novo zanimivo razdobje v njenem čudnem življenju.

Ko je dekle stopilo v hišo svojega novega gospodarja, so začeli vsi navzoči nenavadno šumenje. Še preden so se prav zavedali, se je že začel krušiti omet z zidu in vse je kazalo, da se bo ena stena hiše podrla, čeprav se je nihče še dotaknil ni. Sevastijeva je stekla iz hiše in glej tudi pokanje in šumenje je prenehalo. Poklicali so bližnjega zdravnika, da bi ugotovil, ali je dekle krivo, da se je zid pričel kršiti. Zdravnik Nikolaidis, ki je Sevastijevo že poznal, je takoj ugotovil, da je nenavaden dogodek res povzročilo dekle, morda čisto nehoti. Spoznal je pa, da je vpliv Sevastijeve na kovine še močnejši. Velel je v sobo prinesli nekaj buck in žebeljev. Položili so jih na mizo zraven velikega hleba kruha.

Kakor hitro je Sevastijeva stopila v sobo, so pričele bučke po mizi plesati, naposled so se pa vse lepo zatekile v hlebec. Tudi žebelji so oživel, pričeli so celo plesati po zidu in skakati po tleh. Dekle se je samo prestrašilo svoje moči in pričelo jokati. Dejala je, da ji ni moči živeti, ker je nihče ne mara in ker se je vsi boje. Deklici res ni kazalo drugega, ko da se je vrnila v svoj rojstni kraj.

ŠIROM PO SVETU v 27 vrsticah

Pomožno otroško policijsko brigado je osnovala bostonska policija. Otroci morajo pri vstopu v brigado priseči,

Doma in na potovanju, preden greš spat, vedno:

Chlorodont-zobna pasta

pred sodnike. Senzacionalni proces je trajal enajst dni in poklicali so okrog sto prič. Zasljevanje je zbudilo tem večje razburjenje, ker sta gosposka vlomila živela dvojno življenje in sta bila v stikih s kar najboljšimi družinami v mestu. Dokazali so jima sedemnajst vlomov in zanje se bosta morala pokoriti dolgih petnajst let.

kričati. Slon se je ustrašil, kajti kaj takšnega se mu še ni bilo primerilo. Pri predstavah je vsak večer prenašal s svojim rilcem ljudi in celo se nežnejše stvarce, na primer naplunjene balončke, a nikoli ni nobenega strl. Ker je delavec bil okrog sebe z rokami in nogami, je zadel slona v oko in ga ranil.

Slon je treščil moža na seno, začel tuliti in teptati po zemlji in besen dirjati okrog. S težavo ga je gospodar pomiril; ko se je slon nekoliko potolažil, je dobil na oko mrzle obkladke.

V splošno presenečenje so pa pozneje žal ugotovili, da je slon pri svojem divljanju pomendral nesrečnega moža, da se je onesvestil in nekaj minut nato izdihnil.

Dekle, ki s svojo voljo ruši zidove in oživlja mrtve predmete

Atene, novembra. Na otoku Tasosu živi zelo nenavadno dekle, mlada kmetica Sevastijeva; to dekle je, kakor vse kaže, izredno močan medij. Že lani je zbužala s svojimi nenavadnimi sposobnostmi pozornost, praznoverni so

da se ponoči ne bodo potepali po ulicah in da ne bodo kradli. — V sodu namerava čez Atlantik 24letni Američan Ernest Blegaski iz Batha v Novem Jerseyu. Vkrca se bo v New Yorku v sod s premerom 3 m in upa, da bo s srečo in pomožnim motorjem v treh mesecih priplul v London. — V globini 800 metrov je nastal požar te dni v nekem rudniku blizu Johannesburga. Delavci so se rešili, materialna škoda je pa zelo velika. — V 6 dneh in 6 nočeh hoče obleteti svet nad ravnikom angleški polkovnik P. T. Ether-ton. Bencin mu bodo kar v zraku dovajala letala, ki ga bodo spremljala. — Kolo s karoserijo je izumil Francoz Jules Rossi. S kolesom prevozi 4 km v 4 minutah in 56 sekundah. — Huda letalska nesreča se je zgodila blizu letališča v Jerseyu na Angleškem. Na tla je treščilo potniško letalo, pri tem se je ubilo 11 potnikov, mrtva sta pa tudi pilot in mehanik. —

Da bo vsa družina vesela, je treba samo kupiti »Družinski tednik«!

Skromni bogataš

c London, novembra. Sir John Ilerman, eden najbogatejših ljudi na Angleškem in solastnik največje ladje-delnice, ki zdaj gradi največjo ladjo na svetu »Kraljico Elizabeto«, živi v Londonu ko kakšen reven uradnik v stanovanju treh sob. Nikoli se ne pelje z avtom, ampak samo s podzemeljsko železnico ali z avtobusom. Ta človek pa plača na dan državi milijonski davek od svojih dohodkov.

Večkratni milijarder Ilerman — od svojega očeta je podedoval leta 1933. štiri milijarde dinarjev — pa ne živi tako skromno zato, ker se mu zdi škoda zapravljati denar, ampak zato ker meni, da je srečnejši, če živi skromno ko pa razkošno.

Baje je sir John — komaj 30 let mu je — v teh nekaj letih po očetovi smrti podvojil svoje bajeslovno bogastvo.

V stanovanju s tremi sobami živi sir John s svojo ženo in najpotrebnejšimi služabniki.

Zanimivo je omeniti tudi to, da bi se Velika Britanija znašla v zelo ne-rodnem položaju, ako bi temu bogatinu na lepem šinilo v glavo in bi dvignil ves svoj denar, ki ga ima naloženega v bankah.

Kako vzgajajo bodočo angleško kraljico

London, novembra. Od svojega dvajsetega leta, ki ga je izpolnila preteklo poletje, se princesa Elizabeta sistematski pripravljala, da bo nekega dne sedla na prestol najmočnejše države na svetu.

Učilnice v »kraljevski šoli« se nahajajo v drugem nadstropju Buckinghamske palače. Tudi princesina mlajša sestra, princesa Margerita José, hodi v to šolo, a ne ob istem času kakor njena sestra, bodoča angleška kraljica. Učilnice so zelo prijetne. Vse je urejeno tako kakor v drugih šolah. Manj-ka samo zvonec, ki naznanja začetek in konec pouka; čas predavanja namreč tukaj ni omejen in pouk traja tako dolgo, dokler ni tvarina, določena za tisti dan, končana.

Razdelitev pouka v tej »kraljevski šoli« je znatno drugačna od razdelitve po drugih angleških šolah. Tako se mora na primer bodoča angleška kraljica učiti latinščine, da bo pozneje lahko proučevala stare državne listine, ki so napisane v latinskem jeziku. Prav tako se princesa Elizabeta uči tujih jezikov, posebno francoščine. En

Američani ne slove zama po svoji iznajdljivosti. Včasih je pa smola, da niso iznajdljivi samo pošteni ljudje, ampak tudi takšni, ki nimajo popolne pravice do tega pridevka. Te dni je newyorška policija razkrinkala kaj nenavadno bratovščino, namreč neko družbo, ki so nje člani za lepe denarce sedeli po jekah namesto pravih krivcev. Ta organizacija je zasledovala po časopisih vse razsodbe, potem je pa raznim bogatim »klijentom« poslala svoje ponudbe. Po višini kazni so imeli različno tarifo. Eno leto težje ječe je stalo na primer v našem denarju milijon dinarjev. Zdaj sede člani te organizacije v jekah, a ne »službeno«, ampak zares...

Ali ste že pomislili, kako je pri duši od rojstva slepemu človeku, če lepega dne spregleda? Ta sreča je doletela te dni 14letno dekletce Armico Verdolinijevo iz Rima. Pred kratkim jo je operiral slavni rimski zdravnik za očesne bolezni, profesor Antonio Matucci. Operacija je popolnoma uspešna, dekletce je spregledalo. Kakor začarana je pričela gledati svet, saj ji je bilo vse tako čudovito novo. Ko so jo vprašali, kaj ji je najbolj všeč, je odgovorila, da jo je najbolj presenetila pisana barva cvetja in zlata barva ženskih las.

Zaradi ene same besedice bo moral slavni ameriški filmski igralec Gary Cooper najbrže plačati globo 250.000

dolarjev. Kakšna je vendar bila ta magična besedica? Ozadje zgodbe je tole: Gary Cooper je sklenil z neko tovarno cigaret pogodbo, da bo zmerom in povsod priporočal samo njene izdelke, in je zato na roko dobil 50 tisoč dolarjev. Te dni je pa nekemu radovednemu novinarju po nesreči izdal, da si sam zvrja cigarete. Veliko presenečenje v javnosti, veliko ogorčenje pri tovarni cigaret, ki je takoj vložila tožbo proti neprevidnemu igralcu. Vse kaže, da bo Gary Cooper res moral plačati veliko odškodnino, zaradi enega samega trenutka raztresenosti.

Svet je še optimističen. Te dni se je 50letna vdova gospa Atinsson Barlova iz Kingsbridgea poročila s 17letnim fantičem Johnom Keartonom, po poklicu nižjim uradnikom. Zakonca sta izjavila, da bo njuna ljubezen trajala večno. Svet je še optimističen.

Ali veste, da bi ondan neka opica kmalu spravila svojega gospodarja na beraško palico? Neki trgovec v Rigi na Letonskem je imel majhno, ljubko opico. Zmerom je sedela ob njegovih blaginjah in opazovala gospodarja, kakor je ob petkih beračem delil vbo-gajne ali pa ljudem vračal in menjal denar. Ko je pa gospodar lepega dne odprl blaginjo, je v svojo grozo opazil, da ni v njej niti beliča. Mala opica je med njegovo odsotnostjo ves denar razdelila ljudem, kakor je to-

liko let vsak dan videla delati svojega gospodarja. Trgovec kajpak denarja ni mogel dobiti več nazaj in se je komaj rešil iz denarne stiske.

Krivo pravijo tisti, ki očitajo ženskam, da niso pogumne. Te dni je neka mlada Londončanka, gospodična Gina Churchilova dokazala, da je ravno narobe. Stavila je z nekim tovarišem, da bo preživela noč v neki stari hiši, ki so pravili, da straši v njej in ki so v njej našli zakopan okostnjak. Gospodična Churchilova se je zvečer zaprla v sobo in čakala strahu. Drugi dan je povedala, da ji je bilo sprva malo tesno pri srcu in da je imela občutek, ko da ni sama v sobi. Da bi pregnala strah, je vzela svinčnik in papir in straha — narisala. Ko so drugi dan njeno risbo ogledovali, so opazili, da je nenavadno podobna medaljonu, ki so ga našli obešenega za okostnjakovim vratom. Pogumna Gina je sicer stavo dobila, sprožila je pa kopico novih domnev in ugibanj...

Ne mislite, da nastopajo cowboys samo še v staromodnih pustolovskih filmih. Prav te dni smo brali, da so trije »pravi« cowboys rešili v Saint Louisu v Kaliforniji tri pilote iz vo-de, in sicer s pravo cowboysko »laso«. Z brega so opazili potapljačce se pilote, vrgli so jim lase in jih tako srečno rešili. Tudi romantika, in še koristna po vrhu.

Ali morete ugovarjati oblikam in cenam teh klobukov?

38.—

T/B 23—15 Ljubek klobučevinaast klobuk, dvignjene oblike, okrašen s tenčico, raznih barv in velikosti din 38.—

48.—

T/B 23—32 Sporten klobuk iz klobučevine, s modernim visokim oglavjem, okrašen s ripsastim trakom, raznih barv in velikosti din 48.— iz boljše klobučevine (dlakaste klobučevine), din 75.—

38.—

T/B 23—18 Bolero klobuk, iz dobre klobučevine, okrašen s trakom, raznih barv in velikosti din 38.— iz finega baržunastega velurja din 98.—

78.—

T/B 23—25 Najmodernejša dvignjena oblika klobuka, iz dlakaste klobučevine, okrašen s trakom, raznih barv in velikosti din 78.—

85.—

T/B 23—16 Zvončast klobuk, iz dobre klobučevine, okrašen s trakom in peresi raznih barv in velikosti din 48.— iz boljše dlakaste klobučevine din 85.—

50.—

T/B 23—23 Klobučevinaast sportni klobuk, okrašen s trakom in peresi, raznih barv in velikosti din 50.— iz finega baržunastega velurja din 88.—

VELEBLAGOVNICA

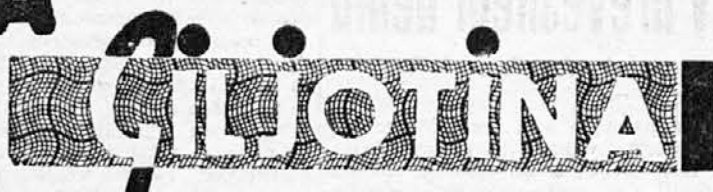
Kastner & Ohler

ZAGREB, ILICA 4 IN 6

Izven Zagreba pošiljamo naš razkošen katalog raznega blaga po res nizkih cenah

ŽRČALO NEKRVAVA

Po knjigi Renéja Belbenoita
»Dry Guillotine«

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Nehvaležnost je plačilo sveta

Te dni me je prišla vprašati za svet meka starejša gospa. Potožila mi je, da je živila skupaj s svojima dvema hčerkami. Gospodični hčerki sta se pa naveličali živeti skupaj z materjo, ki ima starokopitne navade in sta se ločili od nje. Mati dobiva zdaj 450 dinarjev pokojnine, hčerki pa prav tako vsaka po 450 dinarjev, čeprav zaslužita na mesec 1500, celo 2000 dinarjev. Pojasnil sem ji, da je vsaka pritožba zaman, ker zakon pravi, da dobijo mati in hčerke, če se ločijo od matere, enak del od celotne pokojnine, razen če so v državni ali samoupravni službi.

B. D.

Na Dolenjskem je fletno...

Prvo nedeljo v tem mesecu sem bil na Dolenjskem. Mnogo ljudi hodi na Dolenjsko. Nekateri zaradi Dolenjske same in zaradi njenih tihih lepote, drugi zaradi dolenjskega vina. Oboji ljubijo Dolenjsko, kajpak vsak na svoj način. Vreme tisti dan ni bilo najlepše, vendar sem se zadovoljen z izletom vračal na železniško postajo v Trebnjem. Vedel sem, da bo vlak kljub slabemu vremenu poln, zato sem bil že pripravljen, da bom moral vso pot stati. Ko sem pa vstopil v vlak, sem videl, da se nisem zmotil, vendar sem vseeno vprašal v nekem oddelku, ali je slučajno še kaj prostora. Nato mi je neki že precej »okajen« gospodič zelo »ljubeznivo« pojasnil, da je prostora dovolj, še preveč in to po vsej progi od Novega mesta do sem. Smeh in tuljenje je bilo plačilo za njegov inteligenten odgovor. Molčal sem in si ogledal malo bolje vso družbo in res nisem bil več presenečen ob tej nenavadni sliki. Vsi so bili že precej pijani, pardon, dobre volje, a na koncu klopi se je šopiril ogromen jerbas, ki je zavzel malo dobra dva prostora, medtem ko so se ljudje na hodniku gnetli in hodili drug drugemu po nogah. Sprevodnik seveda vsega tega ni opazil, gotovo je menil, da njemu te stvari niso mar in da je nastavljen samo za šipanje kart. Na Dolenjskem pa spet lep čas ne pojdem, vsaj tako dolgo ne, dokler bo jesen, dokler bo novo vino v zidanicah in dokler ne bo več nevarnosti, da bi me v vlaku spet nahnul kakšen Dolenjec, tako kakor me je ondan, ko sem ga prosil, naj se mi malo umakne: »Še kaj, saj stojim na svojih tleh, če vam pa kaj ni všeč, bi pa doma ostali, klical vas tako ni nihče!« K temu menda ni treba komentirati. Če pa tako delajo propagando za tujski promet, bo Dolenjska še dolgo zaman čakala letovišarjev kljub svoji lepoti in kljub propagandi.

Z. M.

Poštenost, ki je vredna hvale

Te dni sem se mudila v znani slaščičarni na Kongresnem trgu in ker potem nisem imela več opravkov v mestu, sem odšla domov. Drugi dan, ko sem šla na trg, sem zapazila, da nimam pri sebi denarnice. Tudi doma je nisem našla. Premišljala sem in premišljala, toda nisem se mogla domisliti, kje naj bi jo pustila. Vprašati sem šla tudi v omenjeno slaščičarno, kjer so mi denarnico, ki sem jo pustila pod časopisi, takoj izročili. Lepo sem se jim zahvalila za ljubeznost, pri tem so mi pa povedali, kaj se je zgodilo pred kratkim prav pri njih.

Neka dama je pustila v slaščičarni torbico, v njej pa cel tisočak. Tudi dama je prišla po denarnico in jo dobila. Motite se pa, če mislite, da se je le z eno samo besedico zahvalila za prijaznost in poštenost, da je dobila svoj denar nazaj.

Z. C.

Včni in neobhodno potrebni specialisti

V neki ljubljanski tovarni montirajo te dni nov parni stroj. Montirajo vrši »specialist« iz Nemčije, strežejo mu pa delavci-domaćini. Razumljivo, »specialist« govori samo svoj jezik, naši delavci pa tudi samo svojega. Zato se ne razumejo in ko zaradi tega razloga nek delavec ni takoj skočil, da bi gospodu »specialistu« nekaj pomagal, ga je le-ta nahnulil: »Du, dreckiges Schweinhund!«

Seveda je bilo tudi to brez učinka — ker ga delavec pač tudi tokrat ni razumel.

Ali je potrebno — vprašajmo odkrito — da podpiramo tujce, ki nas v zahvalo potem še tako nesramno psujejo? Kaj mislite, ali res nimamo sami strokovnjakov?

Pika

6. nadaljevanje

Štiri dni hoda po džungli nismo srečali živega bitja. Vlovili smo nekaj rib in nekaj žab, prebadajoč jih z dolgimi, priostrenimi železnimi vilicami. Ogenj smo netili tako, da smo dolge ure drgnili kose lesa, drug ob drugega, oglje smo pa nosili v veliki morski školjki. Imeli smo veliko gnojnih ran po telesu, ki so se naredile od pikov mrčesa in od nesnage. Noge smo imeli ranjene in razbolele. Na srečo se nismo prepirali, tega sem se pa najbolj bal. Nagi, smo se že iz strahu držali drug drugega.

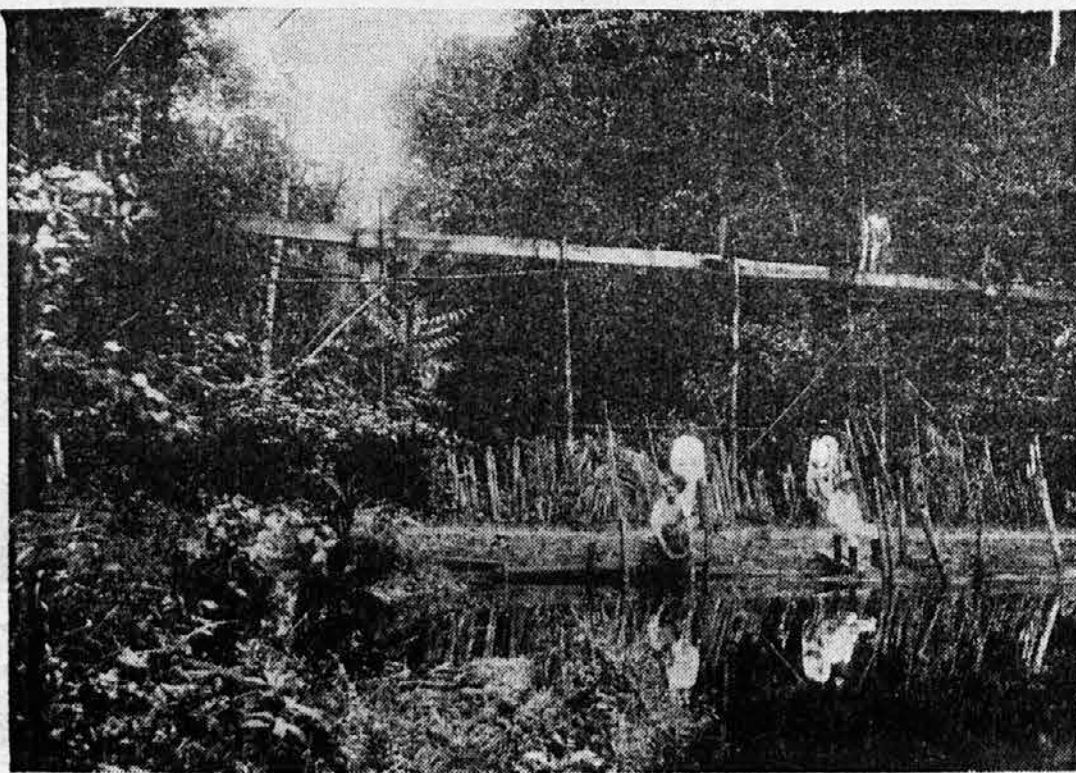
Tretji dan, že ob zori, smo prispeli do neke kočice, zgrajene iz posušene trave. Pred njo se je sušilo nekaj zelo starih ribiških mrež. Ribiči ni bilo nikjer. Opazili smo v koči veliko želvo in skuhalo smo jo. Pogoltnili smo velike kose masnega mesa, nato smo se pa popeli pod streho, da bi našli

imel pojma o tem. Prav tako niso bile to moje izkušnje v občejanju s primitivnimi domačini, saj so mi sovražna plemena, ki sem jih bil srečal po obrežnih džunglah v Kolumbiji bila prav tako tuja kakor bi bila tuja tudi vam. Edina stvar, ki mi je omogočila, da sem se bil rešil, je bilo moje upanje. Kar venomer sem si zatrjeval: »Prebil se bom do Združenih držav. Prišel bom v deželo svobode.«

Ko sem pojedel vso svojo hrano, se mi je posrečilo priskrbeti si nova živila od divjakov; obljubil sem jim namreč, da jim bom plačal po dva pezosa za vsakega metulja. Nato sem se ponoči splazil iz njihove vasi in jim ukradel čoln. Z njim sem nadaljeval svojo pot ob obali. To sem ponovil dvanaškrat in sem tako ukradel vsega skupaj 12 čolnov. Nisem bil natančen glede hrane. Morje in burja me nista zadržavala. Vse sem potrpel

nik z jedmi, namenjen psu. Zraven kroznika je bila tudi skodela vode. Pes se je igral na drugem koncu krova z majhno žogo. Splazil sem se do skodele, popil vodo, kroznik pa odnesel s seboj v svoje skrivališče.

Pozneje nisem vedel, koliko dni je preteklo, kajti živel sem v popolni temi. Dvakrat sta me žeja in glad nagnala, da sem se spet splazil na krov in ukradel hrano in vodo, pripravljen za psa. Kmalu nato sem v svojem skrivališču zaslišal tuljenje ladijske sirene. Nekje smo morali pristati. Dvignil sem vrata in se splazil na svetlo. Pristajali smo ob nekem pomolu. Pomislil sem, da utegne biti to kakšno meksikansko pristanišče. Ob vznožju stopnic sta stala dva moža v uniformi in ustavila slehernega mornarja, ki je hotel oditi na kopno. Pozvršno sta ga pregledala in nista zahtevala nikakšne legitimacije.

Most čez reko v džungli

kakšno perilo. A bilo ni niti enih hlač in niti ene srajce. Našli smo le sedem starih kril iz bombažastega platna.

»Tudi krilo je boljše kakor nič,« je dejal Bebet in se pričel oblačiti. Kmalu smo bili vsi v krilih. Ko smo nadaljevali pot, smo videli, da smo vsaj pred mrčesom varnejši.

Dan nato nas je našla straža kolumbijskih vojakov. Z zaraščenimi obrazi smo bili videti kaj čudni. »Vzemimo jih s seboj, da jih bomo pokazali generalu,« so rekli vojaki. »Že več let nismo doživeli kaj tako smešnega.«

Dobro uro nato smo prišli v malo mesto Santa Marta; tam so nas odpeljali v barake. General nam je dal obleke, hrane in zdravil, hkrati je pa obvestil francoskega konzula.

Dan nato smo bili za mrežami vojaških ječ, obdani z visokim zidom. Čakali smo, da nas kakšna francoska ladja popelje nazaj na Guyano. Izgubili smo bili igro.

Zaradi tega strašnega razočaranja so se pričeli moji tovariši med seboj prepirati in kmalu smo bili sredi krvavega pretepa. Na naš viki in krik so prihiti pazniki. Sam ne vem, zakaj so mene ločili od drugih in me zaprli samega v neko ječo. Nato — težko je verjeti, ako ne poznate južnih Američanov — je stopil pomočnik upravnika v mojo ječo z zvikom papirja in s svinčnikom v roki in mi je dejal:

»Belbenoit, pustili te bomo pobegniti. Tvoji prijatelji so drugačni tipi zločincev, pokore se za vse težje zločine. Pretehtali smo tvoj primer. Danes lahko spiš nekaj člankov za list 'Prenso'. Urednik ti bo jutri popoldne izplačal honorar. Ponoči boš našel vrata svoje ječe odprta. Srečno pot!«

Ves tisti dan sem pisal članke o raznih nerednostih francoske kazenske uprave. Ze pozno popoldne je stopil v mojo ječo urednik Don Paez Reyna. Prebral je, kar sem bil napisal, potlej mi je pa izročil šop bankovcev. Nekaj trenutkov nato sem se napolnil k vratom in previdno pritisnil na kljuko. Vdala se je, vrata so se odprla. Na koncu jelniskega poslopja sem našel zunanja vrata priprta.

Pozneje sem zvedel, da so moje tovariše z ladjo znova odpeljali na Suho gilljotino. Od vseh tistih, ki smo hkrati pobegnili s Hudičevih otokov, sem si bil edini jaz priporil svobodo.

Razum pogosto zmaga nad materijo. Vem, da me je samo ena stvar rešila v tistih strašnih dnevih, ki so prišli nato. Niso bile to moje mišice, saj sem zelo šibak. Tudi ni bilo moje poznanje morja ali džungle, saj nisem

ob misli, da se približujem Združenim ameriškim državam.

V džunglah Paname sem preživel nekaj mesecev pri nekem prijateljskem plemenu divjakov. Nato sem si krčil pot skozi Costo Rico, Nikaraguo, Honduras in naposled sem prispel v Salvador.

Tu sem v malem pristanišču La Libertad zagledal majhen tovorni parnik, kako je pravkar vkrcaval blago. Zvedel sem, da bo krenil proti severu. Posrečilo se mi je, da sem se neopaženo splazil na ladjo. Skozi okrogla ladijska vrata sem takorekoč padel v temno sobo, polno svetkov debele vrvi in železnih kabljev. Tu sem ležal, vse dotlej, dokler niso pričeli stroji delovati.

Dva dni sem preživel v tem prostoru v notranjosti ladje. Peščice hrane, ki sem jo bil prinesel s seboj, sem že davno pojedel. Bil sem zelo žejen. Odločil sem se, splaziti se na krov, kakor hitro se bo zmračilo, in si poiskati nekoliko hrane in vode. Vzpel sem se po stopnicah in dvignil pokrov. Bilo je temno ko v rogu. Dva yarda pred menoj je stal velik krož-

Odločil sem se, da bom stavil vse na eno kocko. Prav pred menoj je neki častnik odšel čez mostiček na kopno. Pohitel sem za njim. Moža v uniformi sta častnika pristrčno po angleško pozdravila. Jaz sem odprl sveženj, ki sem v njem imel svoj rokopolis. To je bilo vse, kar mi je ostalo. Eden izmed mož mi je avtomatsko pretipal žepe in mi namignil, da lahko grem. Tako sem stopil na kopno.

Pri nekih delavcih sem zvedel, da sem v Kaliforniji in da je terek. V tisti temni izbi sem torej preživel sedem dni in noči.

Opotekaje se sem hodil po ulicah. Strašno sem bil šuškal. Bil sem brez zob. Imel sem vsega skupaj samo par bombažastih hlač, eno bombažasto srajco, plašč in par strganih čevljev. To je bilo vse moje premoženje. A nič več se nisem bal. Po 22 mesecih strahotnega trpljenja sem se naposled vendarle rešil iz pekla francoske Guyane in našel svojo rešitev v Združenih ameriških državah.

Ves srečen sem stopal po predmestju Los Angelesa.

KONEC

Ljubezenska drama v cestni železnici

Napisala L. Neumannova

Pozorišče: tramvajska postaja sredi velenesta. Pol tuceta premraženih, mokrih ljudi čaka na tramvaj.

Mlad deklo s srebrno lasico in s klobukom po zadnji modi se naslanja na drog občestne svetilke in z naspol priprtimi očmi opazuje ljudi okrog sebe.

Mišli si: »Ali je tale postaven? Ne, ta že ne. Slepavi. Umetno razširjena ramena angleških plaščev napravijo vsakega 'zelenca' tako širokoplečega, kakor je Hans Albers...«

Mladenič z nagačenimi rameni vstopi v tramvajski voz in izigne čakajočim izpred oči. Dekle dolgočasno opazuje ljudi, ki še čakajo; ozlovoljeno, zdeha, saj so ostali le še: debeluščen gospod z naočniki, zatopljen v trgovski list, gospod z gosto brado in lovskim klobukom, debela dama v tenki plašču in vitka dama v debelem kožuhu. Družba se zgane, kajti bliža se tramvaj. V zadnjem trenutku pri-skoči še neki mladenič.

»Čeden dečko...« si misli deklo in gleda čez rame. »Ali bo vstopil? Da, vstopil bo.«

Prožno se zavijti po stopnicah; koj za njo vstopi čedni mladenič.

»Všeč sem mu...« si misli deklo in

zardi, kajti čutila je, da jo mladenič opazuje. Saj ni čudno. Srebrna lasica. In moje nožice. Skratka, od pet do glave. Ozre se in se nasmehe.

»Naprej, hitro!« priganja sprevodnik.

Tramvaj odpelje. Dekle in mladenič sedita drug drugemu nasproti.

Dekle (ga opazuje): Kako romantične poteze ima. In tako melanholičen je! Zmerom sanjam o mladenčkih z oloznim izrazom.

Mladenič (si pa misli): Zdi se mi, da moj želedec ni v redu. Nezaslišano slabo se počutim. Kajpak, medeni koluti. Kolikokrat sem že rekel gospodičji, naj nikar ne peče kvasenega peciva...

Dekle: Morebiti je pa nesrečno zaljubljen. Ne, ne, tako lepega fanta mora imeti vsakdo rad...

Mladenič: Nič ne bom mogel jesti. Pri vsem tem je pa danes terek, ko bo zrezek na mizi...

Dekle: Nepremično me gleda. Zdi se mi, da sem mu všeč...

Mladenič: Plavalaska. Te koruzno obarvane lase sovražim. Sicer je Milena tudi plavalaska, toda to je različna...

Dekle: Nedvomno! Ugajam mu...

Vsak

nima toliko denarja, da more potovati v kopališče

Toda vsakdo

bi moral dati za zdravje letno 100 — 150 dinarjev in piti mesec dni mesto druge vode samo našo znamenito:

Radenski zdravilni vrec
onega z rdečimi srci iz

Radenskega zdravilnega kopališča Slatina Radenci
(pri Mariboru)

Zahtevajte gratis prospekte!

Mladenič: Milena je kljub temu ljubka. Prav za prav ima kostanjeve lase. Pri njej sploh ne opaziš, da ima pobarvane lase.

Dekle: Čedalje bolj me gleda. Vendar enkrat ugajam nekemu, ki tudi meni ugaja!

Mladenič: Povrhu imam pa še mokre noge. Ah, to nesrečno vreme! Ženskam je prav za prav dobro. Oh, ko bi mogli tudi moški nositi takšne škornje, kakor jih ima ta plavalaska stvarca pred menoj...

Dekle: Aha, moje noge! So mu že všeč! Teta Belti ima prav, ko trdi, da moje noge vsakega očarajo.

Mladenič: Kljub temu mi pa ne bi bilo treba imeti mokrih nog... Sam sem kriv. Namesto, da bi Mileni podaril novo jopico, bi si dal rajši delati nove podplate. A kaj, ko sem proti ženskam tako šibak.

Dekle: Zdi se, da je ta mladenič osvojevalec žensk. Mož z železno voljo; takšen je bil že od nekdaj moj ideal.

Mladenič: Zdaj je kajpak že prepozno. Plačati moram še za dva meseca obresti. Poravnati moram še obroke za gramofon, sto dinarjev moram vrniti Tonetu, moj Bog, že spel želedec. Če bo to še dolgo trajalo... Kje pa smo? Borza. Uh, kako je pušta ta vožnja!

Mladenica: Zavojevalec ženskih src! Kako nemirno gleda okrog sebe in bobna s prsti po aktovki... Ko bom izstopila, bo gotovo šel za menoj. Nagovoril me bo. Kaj naj napravim? No da, potlej se bova pač dogovorila za sestanek. Za petek se bom zmenila z njim, tedaj me bo v službi lahko nadomestoval Kovač.

Mladenič: Boljše bi bilo, če bi sedel v smeri vožnje. Ta slamnata pobarvana gos mi je morala prav pred nesom zasesti sedež.

Dekle: Dolgo bova hodila skupaj. In pozneje enkrat, kdo ve...

Mladenič: Prav tega neusmiljenega zavijanja po železodu je bilo še treba. In mokrih nog. Še zbolel bom... In to prav zdaj, ko sem se zmenil za jutri... Vse življenje je zavoženo.

Dekle: Vzdihi! Je! Zaljubljen je vame in je zato najbrže že v skrbeh. Nikar se ne boj moj sladki, mali, saj si mi všeč... Bogue o čem tako nepeto premišljuje?

Mladenič brez misli brunda najnovejši napev tanga: »Tram-tram, tram-lam-lam-tam...«

Dekle: Zdi se, da ima malo zaupanja sam vase... Bom že jaz prevzela vso stvar v roke. Kakšna sreča, da sem daries vzela svoj novi, ljubki klobuček z elegantnimi kolibrijevimi peresi!

Mladenič: Mestna luša. Tram, tra. Kakšna grda papagajeva peresa si je to deklo zataknilo v klobuk... Grozno. Če bi Milena imela takšen klobuk, bi jo takoj zapustil.

Dekle: Opazil je, da imam okus. Toda saj je tudi sam zelo eleganten. Sploh se čudovito ujemava.

Postaja. Novi potniki vstopijo. Med njimi tudi neka elegantna dama, zavita v kožuh in v oblak parfuma; postavi se mladeniču nasproti.

Dekle: No! Kaj se pa gnete ta našopirjena goska med nama?

Mladenič: Čeprav mi je slabo, se moram smejati, če pomislim na barvarja. Kako je možak spravil žela v zadrego... Čisto prav mu je, staremu sleparju.

Dekle: Kako jo gleda! Moj Bog, zdi se mi, da mu ugaja! No ali je to kaj čudnega? Kako nesramno se spogleduje z njim? Predrznost! Čisto tuj človek, pa ga tako bulji... To so takole imenovane dame!

Dama: Novi čevlji iz novejega usnja so mi pa res preteeni. Če bom mogla še dolgo stati, mi bodo še členki otekli! Ta tepec nasproti bi mi res lahko odstopil svoj sedež...

Dekle: Ugaja ji! Vse je končano... Le kako pride tej nesramni ženski na misel, da mi ga kar meni nič tebi nič prevzame, ko je bil vendar že tako zaljubljen vame! In on? Moj Bog, kako so možki nestanovitni!

Mladenič: Kožuh te dame je vreden svojega denarja. Kaj takega si Milena tako želi! Kaj ko ponarejen ni polovico tako trpežen.

Dekle: Ali nisem rekla? Jo že pozira s pogledi! Takšna zanikarnost! Kaj je ta trlica v primeri z menoj!

Mladenič: Kdaj bo neki to papagajsko deklo izstopilo? Tako vodeno plave oči ima ko Mimi, ki sem hodil z njo lani. Kako mi je le moglo to strahilo tedaj ugajati...

Dekle: O moj Bog! Gledališka ulica! Pri Bellariju bi morala prestopiti!

Nadaljevanje na 6. strani

DOBRA beseda

Dobra beseda. Menda se ne motim, ako menim, da ste že doživeli trenutek, ko ste je bili potrebni bolj ko ljubkovanja, bolj ko nove obleke, da bolj ko kruha. Morda ste bili slabe volje, živčni, bolečni, razdražljivi in kaj vam še vse. Sami niste vedeli, česa vam je treba. Neki dober angel vas je pa pripeljal v bližino tega ali onega poznavalca človeške duše in vam naklonil dobro besedo.

Dobra beseda je skoraj toliko ko dober nasvet, skoraj toliko, ali pa še več. Preden ste jo slišali, preden se vam je vtisnila v dušo, ste bili otožni, mračni. Po njej se vam je pa začelo, ko da je na svetu res še lepo, ko da se lahko še zmerom veselite in ko da se bo vse prej ali slej popravilo. Vse to je storila ena sama dobra beseda.

Ni pa dovolj, da dobre besede prejemamo, tudi dajati jih moramo. Dandanes, ko je življenje zgosteno v rek: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal, danes, ko vsakdo hiti po svojih potih, ko ima vsakdo svoje skrbi, je le malo ljudi, ki bi utegnili razen sebe še koga drugega spodbuditi. To se pač ne obnese. Ni časa, ni potrpljenja. In tako hodijo ljudje drug mimo drugega s svojimi skrbmi in težavami, potrebni dobre besede, a prepovršni, da bi si vzeli časa zanjo.

Večkrat se zgodi, da se ta ali oni zapre vase, češ, kaj bom vsemu svetu razkazoval svojo bolelost. Včasih se pa pridruži temu ponosu še domišljija, češ toliko ko drugi tudi jaz znam in vem. Takšni ljudje postanejo zapeti, včasih celo čudaki. Znanici in prijatelji se jim s časom odtuže in pozneje, ko morda sami v sili iščejo stika z njimi, šele spoznajo, da so zavzeli na krivo pot. Dve glavi več vesta ko ena, ta prepovor bi si morali takšni čudaki vsako jutro ponoviti, če preden skočijo iz postelje. Ni dobro vsega veselja privoščiti samo sebi, prav tako pa ne nositi sam vseh skrbi. Ljudje, ki so v življenju kaj dosegli, so imeli navadno dobre življenjske družice ali pa dobre prijatelje, ki so jim pomagali v vzpodbudno besedo, z dobrim nasvetom.

Koliko besed spregovorimo vsak dan tjuvdu, v preprih, pri opravljanju znanec in prijatelj, ob nesmiselnih vljudnostnih pogovorih brez glave in repa, koliko besed, a kako malo srca je v njih! Narobe! Celo zloba se zrcali v njih, želja po škodovanju, čeprav potisnjena v podzavest. Ženskam očitajo veselje do opravljanja in obrežovanja. Morda je bilo njega dni, ko ženska ni imela nobenega duševnega dela, to se nekoliko upravičeno, danes pa prav zanesljivo ni več. Ni in ne bo, dokler ženske same ne bodo pokazale, da to ni res. Ni, dokler bo vsaka v obraz povedala svoje misli tistemu ali pa tisti, ki zdaj o njem ali nji govori iz njegovim ali njenim hrbtom. Odkrita beseda kriči pot dobri besedi, dobra beseda pa odpira vrata dobremu nasvetu.

Saška

Naša kuhinja

KAJ BO TA TEDEN NA MIZI?

Četrtek: Golaževa juha, dušeno sladko zelje, krompirjev pire, govedina. — **Zvečer:** Jajčna jed s solato endivijo.

Petek: Zelenjavna juha, sirova gibanica, kompot. — **Zvečer:** Krompirjev pečenjak z mešano solato.

Sobota: Možganova juha, dušen krompir, hren v omaki, kuhane telečje kosti. — **Zvečer:** Palačinke, polnjene z zelenjavo, kavni kipnik.

Nedelja: Riževa juha, nadevana goska, dušen krompir, solata, jabolčna torta. — **Zvečer:** Mrzel narezek.

Ponedeljek: Vlivanci na goveji juhi, svinjina v kvaši, krompirjev pire, solata. — **Zvečer:** Goveji golaž.

Torek: Vranični emoli na goveji juhi, naravnih zrezki, kostanjev pire. — **Zvečer:** Vampi s parmskim sirom.

Sreda: Zdrobova juha, sladka repa, krompirjev pire, govedina. — **Zvečer:** Piška v obari, kruhovi emoli.

Pojasnila:

Jajčna jed: Skuhaj v slani vodi nekaj olupljenih krompirjev, odcedi jih in pretlači skozi sito. Primešaj mu škatnega oreška, nekaj rumenjakov in nekoliko soli; vrzi nato v kozo košček presnega masla, prida pripravljeni krompir in ga nekaj časa na žerjavici mešaj. Potem oblikuj iz tega krompirjevega testa majhne hlebčke, jih poslaži z jajcem in speci v pečici. Na vsak tak hlebček daj ocvrto jajce in

ZADOVOLJNI
ste le, kadar dobro in poceni kupite

Zglasite se pri nakupu blaga za moška in damska oblačila v najnovjših vzorcih pri

JANKO ČEŠNIK
LJUBLJANA, Lingarjeva ul.

na jajce lepo zrezan košček gomoljike. Če nimaš gomoljik, pa uporabi košček prekaženega kuhanega jezika. K jajcem pripravi tole omako: zalij precej temno prežganje z juho, prida na majhne kosce zrezanih zelenjavnih korenin, peteršilja, korenja, zelene, krompirja, paradižnikove mezge, rdečega vina, soli in belega popra. Omako skuha, pretlači jo skozi sito in jo daj v posebni skodelici k jajcem.

Kavni kipnik: Zreži na kocke dve ostrgani žemlji in ju polij s kozarcem vrele sladke smetane, ki si ji primešala kozarec močne črne kave. Prida še za jajce presnega masla in prekuhaj to, da se bo popolnoma razmočilo. Ko se ohladi, primešaj 5 rumenjakov, 8 dek sladkorja, zmešanega z vanilijo in sneg dveh beljakov. Kipnik speci v pečici in ga potem posipaj s sladkorjem.

Nadevana goska: Denimo, da boš nadevala gosko z nadevom iz testenin. Skuhaj v slani vodi testenine, med kuhanjem jih odcedi in polij z mrzlo vodo; primešaj jim žlico stopljenega presnega masla, 2 rumenjaka in nekaj žlic kisle smetane. Ta nadev stlači gosi v trebuh, duši jo na masti ali na presnem maslu, na zelenjavi in zelenjavnih korenincah. Spočetka jo zalivaj z juho, pozneje pa z njenim sokom. Ko je gos mehka, jo vzemi iz kože, zarumeni na masti žlico moke, prežganje zalij z juho, prevri in odcedi ga, prida malo kaprn ali narezanih oliv in omako še enkrat prevri. Naposled oblij z njo zrezano gos in nesi na mizo.

„Shuššala bi rada...“

Kaj smem jesti in česa ne smem?

Ne smete mi zameriti, ako vam povem, da se jaz na vašem mestu ne bi nikoli pokoravala temu ali onemu shušševalnemu postopku. Visoko namreč cenim užitek, ki ga ima človek pri dobri jedi, zdi se mi skoraj večji, kakor tisti, ki ga imamo, ako izgubimo nekaj bore kil. Ker pa niso vse ženske enake, in ker je tudi ideal lepe ženske še zelo naklonjen vitkosti, sem se odločila, napisati natančno dieto za shuššanje, dieto, ki bo marsikateri naši čitateljci dobro došla. Vnaprej naj pa povem, da se je treba po dieti natanko ravnati, ako nam je res kaj do uspeha in da ta dieta vse bolj prazni mošnjček kakor navadna hrana. Novoporočenim ženicam in materam pa še posebej svetujem, naj ne silijo z dieto vse družine, ako hočejo same shuššati, kajti ne verjamem, da bi pri možu in pri otrocih našle kaj prida razumevanja za takšno hujšanje in takšno hrano.

Juhe: dovoljene so vse nemastne juhe, brez jaje in sira, predvsem zelenjavne juhe. Vse mlečne juhe, masne juhe, juhe s smetano, stročnicami, moke in ovsenimi kosmiči ali zdrobom, so pa strogo prepovedane.

Ribe: dovoljene so: postrv, ruski linj, ščuka, krap; prepovedane so pa: jegulja, slanič, sardine, sardale, (kaviar) in vse druge ribe. Prepovedane so tudi žabe; bolje je tudi, da ne jeste sardelnega masla in ribje majoneze.

Meso: dovoljeno je pusto goveje telečje meso, kuhano, pretlačeno, pečeno, a brez omake. Razen tega še: perutnina, golob, srnina. Prepovedano: meso, pripravljeno v paštetah, vsakršno masno in ostro začinjeno meso, svinjina, mesne jedi, kostranje meso, ovejše meso, zajec, divjačina sploh, gos, raca, puran, fazan, telečji in goveji jeziki, telečja noga, goveji rilec, mozeg.

Mesni izdelki: dovoljena je mila, pusta gnjat. Prepovedano: vse klobase, prekajeno meso, slanina, prekajen jezik.

Krompir: dovoljen je nemasten krompir v koščkih in tudi krompir v pireju. Drugeče pripravljen krompir, posebno pa na masti dušen krompir je strogo prepovedan. Prepovedana je tudi krompirjeva solata.

Stročnice: so vse prepovedane. **Zelenjava:** dovoljena: koleraba, črni koren, korenje, redkvice, bren, beluš, špinata, paradižniki. Vse to le kuhano, pretlačeno in čisto brez masti. Prepovedane so vse konzerve, pa

Jabolčna torta: Pripravi testo iz četrte kile presejane moke, 1/8 kile presnega masla, enega jajca, štirih žlic sladkorja in dveh žlic kisle smetane; zvaljaj ga za pol prsta debelo, odreži 2 okrogli krpi kakor za torto in položi eno v namazano tortno obliko; daj nanjo olupljenih, na rezine zrezanih jabolč, potresi jih s cimetom in sladkorjem, pomaži rob z beljakom in pokrij jabolka z drugo krpo. Iz testa, ki ti je še ostalo, izreži z majhnimi oblikami različne zvezdice, ali kaj drugega, namaži jih z jajcem in položi vrh torte. Speci torto v pečici, pri ne prehudem ognju.

Svinjina v kvaši: Skuhaj v četrtilitrske vinskega kisa in v pol litra vode nekaj lovorjevih lističev, čebule, 2 dišča klinčka, nekaj celega popra, matere dušice, limonovih olupkov in nekaj brinjevih jagod. V to kvašo daj meso za nekaj dni. Potem ga nasoli, pretakni z rezanci čebule in ga peci v kazi. Spočetka ga polivaj z vodo, potem pa s sokom, ki se nateče iz mesa; 20 minut prej, preden neseš pečenko na mizo, jo potresi z drobtinami črne kruha in drobno sesekljanimi limonovimi olupki. Potem mesa več ne polivaj, ampak pusti, da se opeče.

Kostanjev pire: Olupi kostanjem debelo kožo in jih pristavi z mrzlo vodo. Ko voda zavre, jo odlij, prilij drugo, osoli kostanj in ga kuhaj 20 minut do pol ure. Odstrani še tanko rjavo kožico, stolci potem kostanj, daj ga na presno maslo in zalij z nekaj žlicami vina. Serviraj ga k pečeni divjačini ali svinjski pečenki.

čepav konzerve dovoljene zelenjave, rdeče zelje, repa, paprike, česen.

Solate: dovoljene so: paradižnikova solata, vse zelene solate, mlika začinjene in malo zabeljene, beluševa, kumarčna solata in solata iz stročnega fižola. Prepovedane so: krompirjeva, zeljnata, repna, ribja in mesna solata.

Omake: Dovoljene so: zelenjavne omake, čebulna omaka, sploh omake, ki je v njih malo masti. Prepovedane so vse mesne omake, omake z mnogo smetane, jaje in ostro začinjene omake.

Žita: dovoljena je pšenična moka. Prepovedan je oves in vsi ovseni izdelki, med njimi tudi kosmiči.

Močnate jedi: so na splošno prepovedane, kvečjemu so dovoljeni sadni narastki. Vse vrste emokov, pečenjakov in drugih močnih jedi so strogo prepovedane.

Slasčice: prepovedane. (Posebno važna točka za vse sladkosnedce!)

Mezge: dovoljena je a saharinom sladkana ta ali ona sadna mezga, a v zelo zmerni množini. Prepovedano: med, vaškšno maslo, pa bodisi sardelno ali kakšno drugo maslo.

Sir: vse vrste mastnega sira so prepovedane.

Sadje: dovoljeno je olupljeno ali neolupljeno presno sadje, bodisi jabolka, hruške, marelice, češnje, breskve, slive, grozdje, pamaranče, grapefruit, melone, rdeče jagode in še drugo, ne presladko sadje. Prepovedano: kostanj, orehi, mandlji, lešniki.

Kompoti: dovoljeni so nesladkani kompoti, predvsem rabarbarov kompoti in kompoti iz dovoljenega sadja. Prepovedano je kandirano sadje.

Pijače: dovoljene: voda, šibka kislava kava, čaj in nekoliko mleka. Prepovedano: čokolada, kakao, vino, pivo, likerji in žganje.

Začimbe: so dovoljene le v zelo majhni meri. Dovoljene so: sol, kis, gorčica, kumina, kapre, peteršilj, muškato orešek, nagelje žbice. Prepovedane so: poper, paprika, ingver.

Sladkor je prav tako prepovedan kakor mast, kajpak v zmerni množini ga moramo uporabljati, drugače bi naše telo preveč oslabele. Sladkor pogosto nadomestimo s saharinom, nikakor pa ne z drugimi sladkimi pripomočki, na primer, z medom. Kot zabelo uporabljamo v zelo zmerni množini maslo, presno maslo in olje, nikakor pa ne slanino, smetano in kislo smetano.

DAJTE TUDI VI HRANE VAŠI KOŽI

z aktivnim kolesterolinom
Solea-krema!

EN DAN NASE DIETE:

Zajtrk: čaj s saharinom, 10 dek pustega, opečenega telečjega mesa, zraven tenka rezina grahamovega kruha.

Južina: 1/2 kile svežega sadja.

Kosilo: Juha, 20 dek kuhanega, pustega govejega mesa ali pa pečeno, pusto telečje meso, 20 dek dovoljene zelenjave, 1/2 kile sadja, bodisi svežega ali pa kuhanega in osladkanega s saharinom.

Popoldanska južina: skodelica čaja, trdo kuhano jajce, tenka rezina prepečenca.

Večerja: 15 dek rostbecfa, 20 dek dovoljene zelenjave, 30 dek radiča, 5 dek nemastnega sira, tenka rezina prepečenca in 1/2 kile dovoljenega sadja.

To je dieta za shuššanje. Lotijo naj se je pa samo tiste, ki bi res po vsaki ceni rade shuššale, kajti pri tej dieti je vsake dobrote komaj nekaj skop odmerjenih dek! Simona

Umetna prehrana dojenčka

Če le moremo, hranimo novorojenčka z naravno prehrano, torej z materinim mlekom. Ako pa mati iz kakršnega koli vzroka ne more dojiti, se moramo zadovoljiti kajpak tudi z umetno prehrano. V postev pride kravje in koze mleko. Važno je pa, da je žival, ki daje mleko, zdrava. Vso množino mleka pripravimo že zjutraj za ves dan. Mleko mora biti, posebno poleti, zmerom na hladnem. Posamezen obrok nalijemo v steklenico in pogrejemo. Steklenica pa ne sme imeti robov. Najbolj priporočljive so steklenice iz trdnega jenskega stekla. V steklenico pa takoj po uporabi nalijemo mrzle vode. Dvakrat na teden moramo steklenico dobro prekuhati. Duda naj bo iz enega kosa. Najprej jo prekuhamo, preluknjamo jo pa s šivanko, ki smo jo prej razzarili nad plamenom. Za novorojenčka naredimo prav majhno luknjico. Tudi dudo dvakrat na teden prekuhamo. Hranimo jo v pokritem kozarčku, da ne pride prah do nje.

Če je otrokovo blato zelenkaste barve, je to znamenje, da ni vse v redu z njegovo hrano in tudi z njegovo prebavo. Zelenkasto blato je navadno znak črevesnega katarja, rdečkasto pa znamenje grže. Če opazimo pri otroku podobno blato, moramo otroka koj nesti k zdravniku.

Hrano pripravimo takole: vzamemo 1/2 prekuhanega mleka in ga segrejemo v topli vodi, ki naj ima vsaj 60°. Grejemo ga 10 do 15 minut. Vodo moramo večkrat premenjati, ker se shladi. Toploto mleka preizkusimo na zapetju; kjer je koža posebno občutljiva. Okus mleka poskusimo tako, da vlijemo nekaj kapljic na dlan in jih poskusimo. Nikakor pa ne pokušamo mleka iz steklenice. Dudo naj ima otrok v ustih le 1-5 cm globoko. Ko otrok mleko popije, ga za nekaj minut dvignemo. Najmanj pol ure po hranjenju mora otrok popolnoma mirovati.

Takoj po porodu potrebuje novorojenček 1/4 litra mleka na dan. Če otroka hranimo umetno, uporabimo začetka pol vode, pol mleka in malo sladkorja. Vse skupaj naj vre 3 minute. Po treh mesecih primešamo lahko že malo moke. Vzamemo rženo moko, jo prepražimo, da je svetlorumena in jo potem zakuhamo v mleko. Namesto ržene moke je še boljše pšenična moka. Vzamemo na primer 50 g mleka in 50 g vode, 5 g sladkorja in 2 g moke. Mleko in sladkor prevremo skupaj 3 minute, nato pa odstavimo. Posebej vzamemo 50 g vode in zavremo. Ko zavre, ji pridamo 2 g moke, ki jo prej razpuslimo v malo mrzlo vodo, da se ne sprime v kepice. To kuhamo 20 minut, nato pretlačimo skozi zelo gosto sito v mleko.

Rižovo mleko: 50 g mleka, 50 g vode, 5 g sladkorja, 2 g riža. Mleko in sladkor spel skupaj zavremo. Nato kuhamo riž v vodi 1 uro, da se popolnoma razpusli. Če voda povre, je treba zaliti z vrelo vodo. Riž je treba nato 3 krat pretlačiti, nato šele dodati mleku. Vso množino hrane skuhamo zjutraj za ves dan.

Ko je otrok star 4 mesece, dodamo eno tretjino litra vode in dve tretjini litra mleka.

Pri petih mesecih damo otroku zdrobovo kašo (ob 12. uri). Pri šestih mesecih mu damo zdrobovo kašo dvakrat na dan, in sicer ob 12. uri in ob 18. Takrat otroka že hranimo z žlikci. Pri 7 mesecih pričnemo otroku dajati juhe in prikuhe, na primer krompirjev pire, špinato, korenje. Vse obroke ki jih damo otroku, je treba dobro pretlačiti. Pri 9 mesecih odpravimo zadnji obrok ob 21. uri. Za otroka je zelo važno, da mu že pri 3 mesecih pričnemo dajati sadja. Sprva mu dajemo samo sadne sokove: jabolčni, marelični, pomarančni sok.

Zelo zdravo je, da otroka pri 3 mesecih privadimo na ribje olje, ki ga Grozdnege soka ne dajemo. Soku dodamo nekaj sladkorja. Sadni sok damo otroku pred opoldanskim obrokom, in sicer 3 mesece staremu otroku 1 veliko žlico. Otroku pri 4 mesecih damo lahko že tako imenovano težano, kuhano in pretlačeno sadje.

LONČAR-RAŠKA-STARČ
MODNA MANUFAKTURA
LJUBLJANA, Frančiškanska ul.

primešamo mleku. Pozimi moramo sadne sokove segreti.

Korenje pripravimo takole: narežemo ga na kolesca in kuhamo tako dolgo, dokler se popolnoma ne zmehča. Pretlačimo ga, dodamo vode, ki se je v njej kuhalo in pridamo prepražene moke. Ko ga odstavimo, pridamo še za noževno konico presnega masla.

Teta Meta.

Ženski razgovori

Gospodinja G. Stajersko. V Ljubljani imamo več zdravnikov-dermatologov, torej vam ni treba hoditi v Zagreb. Njih naslovi so:

Dr. Tomižek Zdenka, Ciril-Metodova ul. 16/L, ord. 9.30—12. in 3.—5.

Dr. Bajželj, Dalmatinova ulica, št. 3, ord. 9.30—11. in 2.—4.

Dr. Demšar, Tavčarjeva ul. 2, ord. 10.30—12. in 2.—3.

Dr. Hammerschmidt, Tyrševa ul. 1, ord. 10.—1 in od 3.—4.

Dr. Jakša, Kongresni trg 8, ord. 10. do 12. in 3.—5.

Dr. Virant, Gosposvetska cesta 13, ord. 12.—3.

Porabni nasveti

Ako želiš, da bo steklena roba bolj odporna, jo zloži v velik kotlič in nalij na vse skupaj mrzle vode. Postavi na srednjemočan ogenj in pusti nekaj minut vreti. Potegni z ognja, postavi na hladen prostor in počakaj, da se steklena roba v kotliču popolnoma ohladi. Vzemí iz vode in skrbno izbriši. Tako bodo postali kozarci zelo odporni.

Zvinjene konzervne skatlice odpreš z lahkoto, ako jih polikaš s toplim likalnikom. Toplota raztopi lepilo in skatlico brez težave odpreš.

Pri lahnem vnetju bezgavk ne graj vodikovega prekisa, ampak samo gorak kamiličen čaj.

Zarjavele nože očistiš rje, ako rezilo potisneš v zemljo in ponoviš to tolikokrat, dokler rja popolnoma ne izgine. Očisti nato rezilo z usnjem, ki si ga popudrala s posebnim pudrom proti rji.

Ne pozabite si ogledati

vedno novodošle novosti

v

MODNI TRGOVINI

T. EGER, LJUBLJANA

SV. PETRA CESTA ŠT. 2

Prosimo, ogledite si izložbe!

Mlade Angležinke iz vseh mogočih slojev v prostem času redno telovadijo

ZAKON GOSPODA TERBRÜGGA

Nemški napisal F. Carlsen

ROMAN

7. nadaljevanje

Pismo je zganila, ga vtaknila v ovoj in napisala nanj Stefanov naslov. Zdelo se ji je, ko da se ji je od srca odvalilo težko breme in olajšana se je odpravila k poštku.

Magda je imela polne roke dela, kajti urediti je morala sobe, ki naj bi v njih stanovala gospa Terbrügga in Fred. Na Stefanovo odločno brzojavko, naj prideta takoj, sta odgovorila, da sta že na potu. Zaradi Fredove bolezni sta morala pa potovati zelo previdno in počasi, in tako so njun prihod pričakovali šele v nekaj dneh.

Magda ni vedela, kaj naj bi storila, da bi bilo domovanje tašči in Fredu v njuni hiši kar najlepše in najudobnejše. Zdaj pa zdaj je iz svoje sobe prinesla kakšno malenkost, zdaj kakšno umetniško sliko, kristalno vazo ali kakšen kipec. Hotela je bolnika tudi duševno in estetsko čisto zadovoljiti. Vse, kar je bila uredila, je bilo tako skladno in čedno, da se je celo Stefan začudil njenemu okusu in umetniškemu čutu. Ko je Signa Hallgrenova videla Magdino prizadevanje, in če je Magda nežno govorila o bolniku, je smehljaje se dejala: »Matevška ljubezen je to, samo brez pravega izraza...«

Magda je vsa zardela ugovarjala, a niti sebe ni mogla čisto prepričati. Naposled je le napočil tisti srečni dan, ko sta prispela Fred in tašča.

Magda se je ob prvem pogledu na bolnika prestrašila. V teh nekaj tednih se je bil Fred silovito izpremenil. Oči so mu bile upadle, pogled otožen, lica blede, skoraj prozorna. Lahen smehljaj mu je spreletel obraz, ko je zagledal svoj rojstni dom. Vsi so se bali vtisa, ki ga bo naredilo nanj to mesto, ki ga je bil zapustil kot mlad, življenja kipeč fant in ki se vrača zdaj vanj kot pohabljenec. A mofli so se. Občutek sreče, da je spet doma, je bil močnejši ko vse drugo.

Ko je Signa prvič stopila k bolnikovi postelji, so se ji razširile oči od začudenja. Nasprotje med Fredovo tepu glavo in med njegovim pohabljenim telesom je bilo tako veliko, da je občutila skoraj telesno bolečino. Lahen nasmešek ji je pa hklitnil okrog ustnic, ko je bolj zasluhtela, kakor videla začudenje, ki ga je bila zbudila v njegovih očeh.

»Naj sedem,« je dejala nato nekoliko v zadregi, upajoč, da bo tako bolj skrla svojo napako.

Fred je, ko da bi uganil njene misli, dejal: »Potlej je pač božja previdnost sama odločila, da bom vse svoje življenje ležal.«

»Nisem vas hotela užaliti, dragi gospod Terbrügge,« je iskreno dejala Signa, »a pri sebi sem se prepričala, da je bolje, ako pogledamo svojim napakam naravnost v oči. V začetku te je zelo težko, a človek se tudi na to kmalu privadi in postane vse bolj neobčutljiv za razne pomilovalne opombe drugih. Ko sem se privadila na misel, da sem pohabljen, nisem več skušala zakrivati svoje napake in me tudi pomilujoči pogledi drugih niso več tako boleli.«

»Nekaj resnice je vsekakor v tem, kar govorite, a človek se mora pač duševno povzpeti nenavadno visoko, da more postati popoln gospodar svojih čustev in občutkov,« je dejal Fred zamišljeno.

»Zato je treba vaje, vaje je strastno zaključila Signa. »To je kakor umivanje z mrzlo vodo. Človek se samo po malem navadi nanjo. Sicer si pa človek lahko tudi prizanaša. V svoji spalnici imam na primer obesoeno zrcalo tako, da vidim v njem samo svojo glavo. V urah, ki mi je posebno težko pri srcu, stopim pred to zrcalo in dolgo, dolgo strnim v svoj obraz, v svoje oči. Veselim se tiste lepote, ki mi je dana in pozabim na svojo napako. To mi da toliko moči, da se spet lahko prijaznim s svojo usodo.«

V Magdino veselje je prvi pogovor med Signo in Fredom potekel prav tako, kakor si ga je bila ona zamisljala. Obna, Signa in Fred, sta bila zadovoljna, nekam vesela. Signa je spet našla človeka, ki jo je razumel in ki mu je mogla poklanjati bogate darove svoje duše. Freda je pa tudi osrečeval občutek sorodnosti z dobro, mlado deklico.

Od tistih dob je Signa pogosto zahajala k Terbrüggovim. Kmalu se je med njo in Fredom spletlo prijateljstvo, tako globoko in trdno, da se nihče ni začudil, ko sta si Fred in Signa pričela rekati »ti« in hklitati s kristnim imenom. Fred je v družbi z Magdo in Signo spet oživel. Duševno se je bil očitno popravil, bil je bolj vder in bolj vdan v svojo usodo, kakor kdaj prej. Gospa Terbrügga se je po dolgem, dolgem času spet nekoliko oddaljila in našla spet svoj duševni mir.

Stefan je Magdo pozorno opazoval, a tako, da ona ni nič opazila. Njemu

pa ni ušel noben njen pogled, prezrl ni nobenega njenega giba in preslišal nobene njene besede. Pustil je, da je šla po poti, ki si jo je bila izbrala. Zdaj je pač drugače sodil o njej kakor prej. Spoznal je, da v tej mladi deklici, na prvi pogled prav tako ničev in prazni, kakor toliko drugih, tiči globoka, lepa duša. In ta ponosni, neuklonljivi mož si je priznal, da je delal svoji ženi krivico. Hotel je to popraviti, skušal je plačo pokazati, da mu ni več tako tuja, kakor prve dni po njuni poroki. Večkrat je iz pisarne popoldne prihajal domov na čaj. Magdi se pa še sanjalo ni, da prihaja zaradi nje. Misli je pač, da vlečeta Stefana domov mati in Fred, ki sta popoldne z njima bila čaj. Magda ni bila nesrečna, saj je imela toliko vsakdanjih dolžnosti, da se je zamotila z njimi. Slutila je pa, da je neke za tem enoličnim življenjem še vse drugačno, polno in svetlo življenje. In ob misli, da vene v senci, namesto da bi cvetela in se razvijala v soncu, je Magda pogosto otožno zavzdihnila...

VII

Ko so Stefanu prinesli Ingeborgino pismo, je bil sam v svoji delovni sobi. Odprl ga je in ga prečital z nestrnimi obzri. Še na misel mu ni prišlo, da bi privolil v Ingeborgino ponudbo. Vedel je, v kako smešni položaj bi pahnil Magdo pred svetom, ki pač ne verjame v platonsko ljubezen med moškim in žensko. Hkrati pa tudi ni mogel verjeti v resničnost Ingeborginih obljub. Zmerom je cenil duševno stran njunega razmerja, a poznal je to strastno žensko, a njena strast, ki ga je z njo zmerom znova hotela omrežiti, ga je odbijala. Vendar se ni hotel v jezi ločiti od nje, a kot človek, varen resnice, je napisal pismo, ki je jasno osvetljevalo vse njegove misli.

»Leta, ki sva jih bila preživela skupaj v prijateljstvu in čisti ljubezni, mi bodo ostala nepozabna. Mislim pa, da je bolje, da ne nadaljujva tam, kjer sva bila nehalna. Oba sva se ta čas zelo spremenila. Ure, ki sem jih bil preživel v uživanju tvoje umetnosti, bom nosil v svojem spominu do groba. Če boš kdaj potrebovala vdanega prijatelja, ti bom vselej na uslugo. Dotlej se pa ne bova več sestajala, kajti zdaj nisva več sama, ampak morava spoštovati tudi čustva moje žene, ki od nje ne moreva terjati, da razume tako nenavadno razmerje, kakršno je bilo med nama. Tvoj stari prijatelj

Stefan Terbrügge.

Ingeborgi so prinesli to pismo v gledališko ložo. Ko ga je hlastno prebrala, bi skoraj omedlela od ponižanja in užaljenosti, kajti ni bila ena tistih žensk, ki razumejo odkrito moško besedo. Premagala se je, da njene znaneci niso ničesar opazili, a globoko v njej je kakor vihra zadivjala misel po maščevanju. Na lepem se je domislila nečesa nenavadnega, kajti živčno se je zganila in nekaj naročila svojemu spremljevalcu.

Poklicala je Hansa Maltitzja, ki je sedel v sosednji loži. Hans je rad prišel, saj ni slutil, da se ima zahvaliti svoji sreči samo zaradi okolišnice, da je bil še pred letom dni zaročenec

lepe Magde. Ingeborga je pa začutila nepremagljivo željo, da bi govorila z nekom, ki pozna Magdo in Terbrügga. Upala je, da ji bo Maltitz šel na roko in ji marsikaj zanimivega povedal. Še mar ji ni bilo, kaj bodo poredki ljudje, ko bodo opazili, da se zdaj družita nekdanja Stefanova ljubinka in nekdanji Magdin izvoljenec. In povabila je Maltitzja na zaupno večerjo v dvorcu.

Pri desertu si je Ingeborga prižgala cigareto, se udobno naslonila v mehak naslanjač in izzivalno pogledala Maltitzja:

»Zakaj ste tako tihi, gospod Maltitz? Menda nisva prišla sem, da bi se vdajala filozofskemu sanjarjenju, temveč zato, da bi se zabavala in razvedrila. Ali vam pa morda še zmerom roji po glavi vaša lepa sestrinca?«

Maltitz je do ušes zardel.

»Ako ne bi bil kavalir, bi vam hitro postregel z odgovorom.«

»Glej, glej, menda ste hoteli reči, zakaj ne pometam pred svojim pragom. Najbrže veste, da ni bil Terbrügge proti meni prav nič drugačen kakor Magda proti vam?«

Negotovo se je nasmehnil, a Ingeborga je neusmiljeno nadaljevala:

»Vidite, med dobrimi prijatelji je pač najbolje, da je vse lepo jasno in čisto. Z vami nisem lepo naredili,« Ingeborga je pač vedela samo to, da je Magda zapustila Maltitzja zaradi nekaj Stefanovih milijonov — tako so vsaj govorili po mestu — in tako je mislila tudi ona, »a tudi jaz nimam vzroka, da bi bila Stefanu in Magdi naklonjena. Kako bi bilo torej, ako bi združila najino trpljenje in tako vsaj malo podražila glavna krivca najine tragedije?«

Začuden jo je pogledal.

»Nikar tako začudeno ne glejte! Pa menda vendar ne mislite, da nameravam s strupom ali mečem kaliti srečni mir v novosplošnem gnezdecu... Rada bi samo delila svoje trpljenje z vašim, v zavesti, da ne trpim sama... Kakšen žalosten vitez ste, Maltitz! Niti s prstom niste mignili, ko vam je Terbrügge prevzel zaročenko in niti ne poskušate se braniti. Bolje bi bilo, da bi postali vaški učitelj in ne poročnik!«

Hans Maltitz je skočil pokonci, kakor da bi ga bila kača pičila.

»Kdo vam daje pravico, da se norčujete iz mene? Ali naj bi Magdo kakor srednjeveški vitez odpeljal izpred oltarja? Ali naj bi se bil ustrešil in ji za vekomaj pokvaril življenje? Takšne prizore gledamo v operah, ki vi v njih nastopate, nikakor pa ne v resničnem življenju!«

»Kakšen otrok ste še, Maltitz! Sicer imate pa prav. Prosim vas, oprostite mi in v dokaz, da ste mi odpustili, me poljubite, pa takoj!«

Nagnila se je nizko k njemu in v velikih črnih očeh se ji je vžgal nemiren ogenj. Polne rdeče ustnice so vabile. Maltitz jo je poljubil strastno in dolgo. Ko se mu je izvila iz objema, je bil že skoraj njen suženj. Ingeborga je vedela to, dobro se je zavdale svoje oblasti nad moškimi. Vsi so se ji brez upiranja uklanjali, vsi, razen enega...

Se večkrat je Maltitz skušal objeti Ingeborgo, bil je že nekoliko vinjen.

Humor

Zabavni večeri

»Srček, kaj imaš pa vendar proti mojim zabavnim večerom! Saj včeraj, ko sem prišel domov, nisem prav nič razgrajal...«

»Res, ti ne, ampak tvoji trije tovariši, ki so te prinesli domov!«

Iz ljubezni

»Peter, menda se ne misliš poročiti z menoj samo zaradi mojega denarja?«

»Kako neki srček? Ne verjamem, da bo še kaj ostalo, ko bova poplačala moj dolg!«

Razumljivo

Filip ima oteko oko, spreminjajoče se v vseh barvah.

»Filip, kje si pa vendar to staknil?«

»Ali poznaš plavalaso Elzo iz Dolge ulice, njen mož je v Ameriki?«

»Poznam — kaj pa je z njo?«

»Njen mož ni v Ameriki!«

Zelva

»Rekli ste mi vendar, da žive želve po tristo let! Moja je pa še isti dan, ko sem jo kupil pri vas, poginila!«

»Ste imela pa res smolo, gospod! Najbrže je ravno tisti dan poteklo tristo let njenega življenja!«

Prepozno

»Zakaj imaš pa prav za prav voz na robcu?«

»Da ne pozabim, da ne bom več pil alkohola!«

»Pa imaš spet poln kozarec pred seboj?«

Previdnost

»Zakaj si pa prav za prav danes tako tiho? In zakaj venomer strmiš v svoj plašč na obešalniku? Ali se morda bojiš, da ti ga kdo ne bi odnesel?«

»Previdnost je povsod potrebna.«

»Beži, beži, zakaj pa jaz ne gledam kar venomer tja?«

»Saj tebi to tudi ne bi nič koristilo, kajti tvojega plašča že pol ure ni več na obešalniku.«

Po izpitu

V šesti šoli je Janez padel, in sicer zaradi slabega reda v latinščini. Ravnatelj ga je hotel iz ljubeznivosti še enkrat vprašati.

»To je pa res zelo grdo, da si padel. Ali znaš tako slabo latinščino?« Kako se imenuje pes? Povej.«

Janez: »Profesor Čebulnik, gospod ravnatelj!«

Pretirana previdnost

Gospa Petersiljkova in gospa Korenkova sta se srečali na dvorišču pri stepanju preprog.

»To je prav za prav moško delo,« je menila gospa Petersiljkova, »saj moški prinesejo vso nesnago v stanovanje!«

Igračka se mu je pa samo omamno smehljala, a odklanjala je njegove neznosti in ga tako še bolj podžgala.

»Dovolj je Maltitz!« je naposled zapovedovalno vzkliknila. »Pridite k meni, kadar se vam bo zahotelo. Prijatelj sva in zaročenka... Zdaj me pa spremito domov, jutri imam skušnjo in moram biti spočita.«

Vstala je.

Maltitz je plačal račun; ko je vstajal iz mize, je bil že skoraj čisto trezen. Zunaj, na svežem zraku, se je pa začel kesati, ker je bil dovolil, da je Ingeborga delala z njim ko s kakšnim paglavcem. Igračka je to opazila in se je — kakor slučajno — spel prišla k njemu.

»Bodi dober Hans, nikar ne vihaj nosu! Tako te ljubim!...«

To je dejala približno tako, kakor je govorila v zaljubljenih prizorih na odru. Sicer ni zvenelo posebno resnično, a Hans se je le ujel. Strastno jo je objel in jo vprašal:

»Kdaj se bova zdaj videla?«

»Telefonirala ti bom, lahko noč!«

Avto se je ustavil. Še preden jo je mogel še enkrat objeti in poljubiti, se mu je spretno izvila iz rok in njegove ustnice so se doteknile samo njenega odišavljenega vratu. Pri vratih mu je še enkrat pokimala, potem je pa izginila za velikimi vezni vrati. Še v avtu je Hansu prepovedala, da bi jo spremil do vrat, češ da bi jo potlej sestanovalci opravljali.

Ko je Ingeborga na drugi strani vrat vzklikala ključ v ključavnicu, ji je zdrknila krinka z obraza. Poteze so se ji sprostile in se skrivile na jok, kakor razvajanemu otroku. Oči so se ji nevarno lesketale kakor mački v temi. To ni bil obraz ženske, ki ljubi in je ljubljena. Hitro se je slekla, legla v posteljo, zakopala glavo v blazine in do go neotolažljivo jokala.

VIII

Od tistega plesa dalje je rojila Magdi po glavi samo ena misel: kaj je bilo med Stefanom in Ingeborgo, kakšna je bila vez, ki ju je družila? Podnevi je imela Magda sicer dovolj dela in se ni mogla predajati svojim mislim, v družbi pa, med prijatelji, ali kadar je bila čisto sama, se ji je vračalo to vprašanje bolj živo ko kdaj prej. Preganjala jo je zla slutnja, da se je na obzorju njenega zakona prikazalo nekaj tujega, nji sovražnega. Odganjala je te črne misli, boderila se je, a vse zaman. Skoraj ni bilo mogoče v njej spoznati tiste ponesne Magde, kakršna je bila še kot dekle.

Magdin oče je imel svojega trgovskega dela čez glavo, kaj malo se je zanimal za duševno življenje svoje hčerke in zadoščala mu je mlada »družinska sreča«, kakršno je videl na prvi pogled. Redno je prihajal v goste k svojemu zetu, ki ga je zelo spoštoval. Magda ni nikoli pustila, da bi ji pogledal globlje v dušo, saj mu ni hotela razdreti iluzij o sreči in obnovljenem blagostanju. Razen tega je vedela, da so mu duševne muke tuje in da jih sam ni nikoli kaj prida občutil.

Edino Signa je opazila, kaj se odigrava v njeni duši Magda pa tudi njej ni nikoli pripovedovala o spremembah, ki se je izvršila v njej, saj je vedela, da meri Signa svet in duše z drugim merilom kakor ona sama. Signa je bila pa vse preveč taktična, da bi spraševala Magdo o stvarih, ki so bile prav za prav samo njene in nikogar drugega. Čeprav je bila Signa zelo bistroumna in ostroumna, vseeno ni mogla prodrati v globino Stefanove duše. Tako tudi Magdi ni mogla prav

»Moj ne,« je rekla gospa Korenkova, »ker si že na stopnicah sezuje čevlje!«

»Tudi podnevi?« je vprašala gospa Petersiljkova.

Tiha ura

»Ves teden se veselim nedeljskega popoldanskega spanja.«

»Kaj, misliš sem, da po kosilu nikoli ne ležate?«

»Jaz ne, a moja žena!«

Spoznanje

Samec svojemu prijatelju: »Ali je res žena možu v veliko pomoč?«

Poročeni prijatelj: »Res je! Stoji mu ob strani v vseh stiskah in skrbeh, ki jih sploh ne bi imel, če se ne bi poročil.«

Za vse na svetu ne

»Večina moških se poroči zato, da dobijo denar. Ti me pa gotovo ne boš vzel zaradi tega, kajne, ljubček?«

»Ne, dragica. Za ves denar tega sveta, te ne bi vzel.«

Razlika

Učitelj: »Kakšna je razlika med previdnostjo in strahopetnostjo?«

Učenec: »Mi sami smo previdni, kdo drugi je pa strahopeten.«

Dvounno

»Kako ste kaj zadovoljni s svojo novo služkinjo?«

»Prav nič! Za nobeno rabo ni, pri tem pa marsikaj zna.«

Zaščitnik
Vaše nežne lepote

ELIDA
MILA

Predvsem:

Elida milo 7 cvetlic
Tako blago je in zraven
kozmetično deluje

ELIDA 7 MILO
CVETLIC

svetovati. Stefan pa ni nikoli niti z besedo in ne z gibom pokazal, da v njegovi duši ne vlada takšen mir kakor ga je kazal na zunaj in je tako oteževal eleherni poskus iskrenega razumevanja z Magdo.

IX

Ingeborga in Hans sta se od tistega gledališkega večera še večkrat sestala. Igračka je Maltitz vabila na svoj dom; tam sta po dolge ure kramljala in kovala načrte za maščevanje. Prav za prav Maltitz ni slutil, da ga namerava Ingeborga porabiti kot svoje maščevalno orodje. Ingeborga je pa spretno, kakor more le ženska in izkušana igralka, netila v Hansovem srcu ogenj strasti in maščevanja. Kljub temu, da ga ni ljubila, se je hlinila, ko da je strastno zaljubljena vanj. S svojim nastopom in s svojo živo govorico je oživila že davno pozabljene stvari, jim spet vrnila barvo in jih postavila v osište vseh dogajanj. Ne da bi Maltitz prav opazil, mu je vtepla v glavo, da je igral v Magdinem življenju strahopetno vlogo, da je bil samo igralka v njenih rokah, igralka, ki jo je mlada razvajenka lepega dne za nekaj bankovcev vrgla v kot in se ni več zmenila zanj. Maltitzu so šle njene besede do živega. Ingeborga pa niti opazila ni, da ne dela prav. Vest ji ni ničesar očitala. Njega dui, ko je bila še Stefanova prijateljica, je bila dobra, ker je bil tudi Stefan dober. Zdaj je pa njegov vpliv že čisto ponehal. Kakor je bila prej dobra in je dajala z obema rokama, tako je bila zdaj okrutna; kakor ni bila nikoli polovičarska, tako tudi zdaj ni hotela biti. Samo zdaj njena strast ni bila neomejena dobrota, pač pa neomejeno sovraštvo. Pustila je, da jo je želja po maščevanju gnala s seboj kakor tok reke, radevedna, kako se bo vse to končalo.

Hans Maltitz je bil dokaj preprosta narava in zato kakor ustvarjen za Ingeborgine namene. Vsaj ona je mislila tako. Poklanjala mu je drobne svoje ljubezni, vseeno ga pa ni hotela razvdati, kajti mislija je, da jo bo ubogal samo dotlej, dokler bo hrepenel po njej. Ako bi ugodila njegovemu hrepenenju, bi sicer dobila ljubimca, a izgubila bi zaveznika pri svoji zaroti. Do ljubezni ji ni bilo dosti, vse bolj si je želela maščevanja. (Dalje prihodnjt.)

Francoski napiseal
ARMAND MERCIER

Ljubezenski roman

Osveta indijske boginje

9. nadaljevanje

Ali bi bili tako prijazni — ko ste že moj zdravnik in tajnik in isti osebi — in bi poizvedeli v ženevskih posredovalnicah? Pozanimajte se za to stvar in ko boste menili, da ste našli kaj primernega, si bomo skupaj ogledali posestvo, ki bi bilo primerno za nas.

V Ženevi je cela vrsta posredovalnic. Dolge ure sem čepel pri telefonu in sem prevrtil vso dolgo tablico števk. Od vseh ponudb, ki sem jih dobil, jih je ostalo kakšnih šest za resno izbiro. Najprimernejše se mi je zdelo neko posestvo v bližini Nyon, last neke dame, po imenu Ginke; zdaj živi ta gospa v Ženevi.

Danes dopoldne sem izvedel za razne podrobnosti v posredovalnici 'Helvetii'.

Posestvo 'Fresnes', ležeče ob cesti proti Ženevi tik pred Nyonom, ima dve poslopji: glavno poslopje, vilo 'Fresnes', ki ima po njej svoje ime vse posestvo in manjše poslopje, vilo 'Bolron', ki leži precej skrita ob izlivu nekega potočka v jezero.

Senčnat park s starimi drevesi, s čuvajskimi in vrtnarskimi hišicami poleg vrtnih vrat ob poljski poti, zraven ceste proti Nyonu. Vila Bolron ima poseben vhod. Ker je komaj dober kilometer oddaljena od Nyon, se počutiš kakor na deželi, po drugi strani je pa spet tako blizu mesta, da preskrba živila ne povzroča nobenih težav. Posebno ugodno je, da je tako blizu Ženeve, saj z avtomobilom nimaš več ko slabe pol ure do nje.

Ta opis mi je bil precej všeč; takoj sem telefonično vprašal madame Ginko, če bi si lahko njen poletni dvorec ogledali še danes. Privolila je, da nas bo popoldne spremljala tja. Siru Williamu nisem še ničesar povedal, prosil bom pa Yami, naj se pelje z menoj. Prvič je to prijeten sprehod, drugič pa ne bi rad siru Williamu ničesar predlagal, preden si nisem zagotovil privolitve njegove žene.

Ob 11. uri zvečer.

Ženeve si brez Mont-Blanca ni moglo misliti. Vse je tukaj v nekakšni zvezi z njim, vse spominja nanj. Če stopiš le za korak iz hotela, zadeneš na mont-blanski most; avtomobili so spravljeni v garaži Mont-Blanc, torta s piramido iz češnjeve kreme, ki smo jo jedli v slaščičarni, se je imenovala torta Mont-Blanc. Če hočeš imeti telefonsko zvezo, moraš zahtevati 'Mont-Blanc 82'. Trgovine s spominčki, z zalogo neokusnih in nekoristnih predmetov, imajo na izveskih na sinjem nebu naslikan Mont-Blanc; srečaš ga kot okrasek na pisemskih obtežilih iz debelega stekla, na koščenih poresnikih, na lesenih krožnikih in na pokrovih igralnih skrinjic, ki s pritiskom na gumb zaigrajo prve takte 'Corneville' zvonov ali pa nekaj taktov pesmi 'Na lepi sinji Donavie'.

Mont-Blanc ti je za petami pri vsakem koraku: ali se sicer še nekaj bližnjih in tudi izrazitih vrhov, a o teh ne govoriš živa duša. Vse je takorekoč zaslužljivi Mont-Blanc.

Bližino gorskih velikanov sem pa še bolj izrazil občutil v Nyonu! Bil je krasen dan: nebo je bilo sinje, noben oblak, nobena meglica ni kalila njegove jasnine. Iz gmote Savojskih Alp je štrlel kvišku dvojni vrh Mont-Blanca; v resnici se je zdelo, ko da bi spogledljivo mestce s stolpci starega gradu držal na vrvi, privezan na zelena drevesa mestnega sprehajališča.

Obliž z jarko sončno lučjo je zarzel velikan v tisočih in tisočih diamantnih bliskih, odbijajočih se od majhnih ledenikov in od srebrno se leskečočih sneženih krpic. In zvečer, ko je sonce začelo zahajati za vijoličaste vrhove Jure, je zadnji njegov žarek pobožal to goro; za nekaj minut je njena glava zažarela škrlatno rdeče, kmalu nato je — ko je sonce popolnoma zašlo — postala siva, brez leska, neznamenatna. Kakor se bleščeči, v zakulisni luči se prelivajoči gledališki kostimi razblinijo v nič, če jih vidimo pozneje viseti na vratih kakšne garderobe, brez svita žarometov.

Z lady Smart-Millerjevo sva se židane volje vrnila z najnovega izleta. Nedvomno bo bolnik zadovoljen z našo izbiro.

Ob štirih ser se znašel, s priporočilnim pismom posredovalnice, pri madame Ginko, Stara, sivolasa dama, ki je pravkar polagala 'patience' me je nad vse ljubeznivo sprejela. Pripovedovala mi je, da je vdova, da živi s svojim ednim sinom, ki študira v Ženevi in se je

zato odločila, da bo dala svoj poletni dvorec, ki vsako leto v njem preživi le nekaj dni, za poletne mesece v najem. Ime Smart-Miller ji je očitno ugajalo. Lady Dafno sva vzela v avto pri hotelu in skupaj smo se odpeljali v Nyon.

Ljubko posestvo naju je oba že v prvem trenutku očaralo.

Za obširnimi vrtni, obdanimi z veličastnimi jeseni, se je svetilo pročelje vile, bogato okrašeno z begonijami. Namesto vhoda je bila polkrožna steklena veranda, ki so njeni kamnitni stebri podpirali teraso v prvem nadstropju. Razdelitev prostorov izvrstna, oprema udobna: boljšega ne bi mogli dobiti.

Park je prava krasota: debele, mehke trate, kakor 'greeni' kakšnega golfišča, cvetovi rožni grmi, gredice begonij, eksotičnih rastlin in alpskih cvetlic, senčnate klopce in ljubka jasička, ki se širi prav do žuborečega potočka. Čez kamniten mostiček prideš v zelenjavni vrt na teniške in k mali vili Bolron.

Drevored drži k bregu jezera, k kamnitni terasi z belimi klopčami.

Bilo je tako prijetno na krasnem, svežem zraku, da sva najin obiski precej potegnili. Šele ko se je že začelo mračiti, sva se vrnili v hotel 'des Bergues'.

Najprej sem se bal, da bo lady Smart-Millerjeva nerada zapustila Ženevo in najine čajanke, a izkazalo se je, da je bila, če bi bilo to sploh mogoče, bolj navdušena ko jaz sam.

Ko sem skočil s sedeža zraven šoferja in sem pred hišo madame Ginko odprl avtomobilsko vrata, je rekla lady Dafna:

»Dogovorili sva se z madame za sestanek jutri ob 11. uri, da bomo podpisali pogodbo. Saj menda nimate zaradi pacienta kakšnih posebnih pomislekov, gospod doktor?«

»Še malo ne, madame. Prepričan sem, da mu bo v Nyonu izredno prišlo.«

Sir William je bil zadovoljen z najinim predlogom. Niti za trenutek ni pomišljal:

»Popolnoma vam zaupam,« je pripomnil. »Če sta zadovoljna moja žena in moj zdravnik, potem je najboljša, da ne izgubljam niti minute. Jutri bom podpisal, kar boste hoteli.«

Ves večer se je pogovor pletel o čarobni vili v Nyonu.

Zbogom Ženeva! Dnevi, ki sem jih preživel v hotelu 'des Bergues', mi bodo ostali v najlepšem spominu.

Majhen, a zanimiv dogodek: ko smo določili dan naše selitve, nisem mogel zamolčati pripombe:

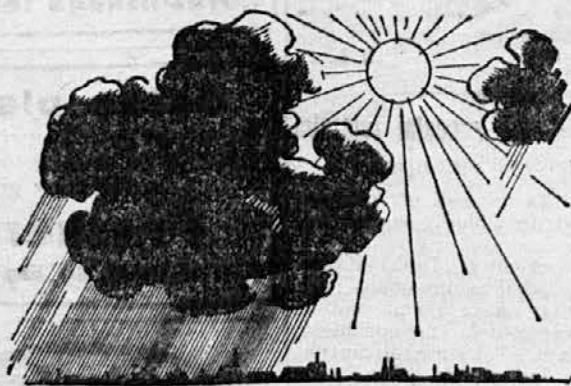
»Najbolj bo presenečen mister Wilkins, ko se bo vrnil in bo zvedel o našem nenadnem begu!« sem dejal.

Moja pripomba pa ni naredila niti najmanjšega vtisa!

Vila 'Fresnes', 22. junija.

Zdaj smo torej v Nyonu.

Takoj naslednji dan, po sklenitvi pogodbe, smo se preselili v naš novi dom. Skrbel sem za vse neprijetnosti, ki so zvezane s selitvijo: neprestano dirjanje iz Ženeve v Nyon in nazaj, različni opravi in nakupi, najetje služinčadi. Zadnje dni sem komaj prišel do sapel! Na srečo je pa stanje Smart-Millerjevo takšno, da si boljšega ni moglo zaleteti; zdravje se mu je izboljšalo, vselej je dobre volje in potrpežljiv in nam tako olajša, kolikor je možno, naše delo. Pravim

Izpremembe temperature

so često vzrok prehlada, ki ima lahko za posledico dolgotrajno bolezen. Mislite pri

prvih znakih obolenja ha Aspirin tablete in na „Bayer“-jev križ, ki jamči za pristnost!

ASPIRIN

TABLETE Z BAYER-JEVIM KRIŽEM.

Oglaš. reg. pod S. br. 437 od 10. I. 1934.

»Ali se ne bi hoteli tudi vi nekoliko peljati s čolnom, gospod Iljič?« je zaklicala Yami.

»Če dovolite?« sem vprašal sira Williama.

»Zakaj pa ne? Kar pojdite prijatelji,« je prijazno odgovoril.

Previdno sem stopil v gugačo se čoln. Mlada žena je vztrajala pri svoji želji, da bo sama veslala.

»Vi boste pa krmarili,« je dejala, »potlej bova menjala prostora.«

Čoln je odplul od brega. Kakor ploski kremenjakovi kamenčki, ki sem jih še kot deček videl plesati na Moravi, so rahlo šklopotaje drsela vesla nad zrcalno gladino. Vrtovi, vile, kopališče, so drseli mimo naju.

Potegnil sem za krmilo: oddaljila sva se od brega.

Zagledala sva Nyon.

Prikazale so se prve mestne hiše, drevesa sprehajališč, grad, obrežje, z živo mejo obrobljene terase hotela 'Lepa obala' in hotela 'Nyon'. Ob pomolu je pravkar pristajal bel, veličasten parnik 'Simplon'. Potniki so v gneči stali ob ograji parnikovega krova pod belo platneno streho in opazovali obrežje. Skupina mladih ljudi, gimnazijstov ali izletnikov, je začela peti in raztrgani zvoki pesmi so udarjali prav do naju.

Z vrešččim piskom svoje sirene je 'Simplon' nadaljeval svojo vožnjo. Lopate velikih koles so se rezale v vodno gladino in parnik se je oddaljil med dvema penastima brazdami. Kakor orehova lupinica je zaplesal najin čolnček na vzburkanih valovih.

Moja spremljevalka je pritegnila vesli in pustila, da je čoln drsel sam po gladini.

»Nekoliko sem utrujena,« je priznala, »že dolgo nisem veslala.«

»Sedite na moj prostor,« sem ji predlagal.

Počasi se je lady Smart-Millerjeva dvignila in se mi z zibajočimi se koraki približala.

»Zdaj vstanite,« je zaklicala, »pojdite mimo mene po desni strani, jaz bom šla po levi in ko bom pri krmilu, sedite k veslom.«

Trenutek nato sva stala tesno drug ob drugem. Takrat se je čoln zamajal, mlada žena je omahnila, hip nato se pa trdno oprijela moje rame. Dotik z ljubljenim telesom, ki sem ga čutil trepetati pod tenko poletno obleko, me je na lepem tako razburil, da takšnega nemira nisem občutil niti v dolgih urah, ko sva skupaj plesala! Položil sem roko okrog nje, kakor v varstvo, in jo podzvedno prižel nase...

Yami se me je otresla. Čutil sem, kako mi je kri udarila v obraz in počasi sem vzela vesli.

Lady Smart-Millerjeva je sedela nasproti mene ob krmilu, a ni me pogledala. Pogled je upirala na breg in razburjena grizla svoj svileni robček.

»Ali naj se vrneva?« sem tiho vprašal. Moj glas je imel tuj prizvok.

Prikimala je.

Na poti domov nisva spregovorili niti besedice.

Ob 11. uri zvečer.

Tukaj sem moral pripovedovanje o dogodkih današnjega dne prekiniti, kajti sir William me je poklical k sebi.

V jedilnici, pri kosilu, se je Yami ogibala, da bi govorila naravnost z menoj.

V začetku sem se bal, da sem jo morebiti na najinem sprehodu s čolnom užalil. In vendar nisem spregovoril niti besedice, ki bi jo utegnili užaliti! Ali je pa morebiti opazila moje razburjenje pri brez-nem dotiku najinih teles? Ali je morda tisti hip imela isti občutek ko jaz in se hoče zdaj vsega tega osvoboditi?

Med jedjo nama je Smart-Miller naznanil skorajšnji povratek Harryja Wilkinsa. Tajnik se bo jutri zjutraj ukrcal za Francijo. V kakšnih dveh dneh ga bomo spet videli. Trdil sem se, da bi v obrazu mlade žene razbral, kakšen vtis je napravilo nanjo to sporočilo. Molčala je; njene črte niso izdale nobenega sledu kakšnega veselja. Le ko smo šli v kadilni salon, je Yami mimogrede pripomnila:

»Ali ni imel Harry namen ostati ves mesec na dopustu? Ali je sporečil vzrok svojega nenadnega povratka?«

»Ne, pisal je le, da upa, da ga nisem preveč pogrešal. Priznati moram, da sem zaradi ljubeznivosti gospoda Iljiča njegovo odsotnost komaj da opazil.«

»Nekateri ljudje si domišljajo, da so nepogrešljivi,« mu je lady Dafna segla v besedo. »Da bi pa kdo ne izbral dopusta, ki ga dobi, doslej še nisem doživel!«

Ta pripomba me je navdala z neizrekljivim veseljem. Naj je bilo med mlado ženo in tajnikom kakšno koli razmerje, vsekako je jasno, da se zdaj ne veseli njegove vrnitve; narobe, mislim, da ji ne bi bilo prav nič žal, če bi ostal

kar ves mesec in še dalje na Anglaškem.

Spomnil sem se pogovora, ki sem mu prisluškoval v hotelu 'des Bergues'. Že takrat sem opazil med obema ljubimcem nekakšen nesporazum in naraščajočo prisrčnost v razmerju lady Dafne z menoj, je mladega moža pognala v ljubosumnost. Kdo ve, če njegov nenaden odhod takoj po prepiru ni bil samo izraz nejevolje, trik prevaranega ljubimca, ki upa, da bo njegova odsotnost spet ogrela ohlajeno nagnjenje do njega?

Ne morem si misliti, da bi ga Yami prosila, naj bi se prej vrnil. Če prihaja nazaj, dela to vse bolj zato, ker je brez sporočil iz Švice in ker je spoznal, da je napak ravnal; zdaj se pa boji, da bi ga utegnili predolga odsotnost pripraviti še ob zadnji ostanek Yamine naklonjenosti. Igral sem — ne da bi vedel — tako rekoč nehoti pomembno vlogo v ljubezenski aferi, ki se je odigravala pred mojimi očmi, ne da bi to doslej sploh opazil.

Lady Smart-Millerjeva se je branila žrtvovati svojemu ljubimcu uro plesa; pustila ga je, da je brez ugovora odpotoval; ob sporočilu njegove bližnje vrnitve je samo pripomnila, da se čudi, da Harry Wilkins počitnice, ki mu jih je morebiti celo sama priskrbel, ne izrabi do zadnjega dne! Vse to ne dokazuje samo, da je strast do mladega Angleža popustila, ampak tudi jasno kaže, da se je srce lady Dafne ogrelo za nekoga drugega. Ostane — če sira Williama, ki zaradi svoje starosti in boleznij pride vedno v poštev, izključimo — samo še eden in to sem — jaz.

Doslej sem docela platonsko razmerje med mlado ženo in menoj opazoval vselej s svojega osebnega stališča, si v duhu pričaral predstave, ki so ustrezale samo mojim nepriznanim zahtevam. Zdaj sem si pa stvar ogledal s stališča mlade žene in sem pri tem — morda sem pretrajal — opazil zame neko čustvo, ki ga v resnici morebiti niti ni bilo, a se je le čudovito umajalo z razlago dogodkov zadnjih dni.

Najprej srečanje v 'Caméleonu': tajnik vnet, ustrežljiv, sama pozornost za mlado ženo. Potlej potovanje: sobi, druga poleg druge, sprehod v Tonneru in poljub, ki sem ga videl v zrcalu. Do Ženeve idila najbrže še ni bila skaljena. Vsaj moja opazovanja so dotlej beležila izključno obojestransko naklonjenost.

VSAK TEDEN DRUGA

Nesrečno naključje

Avanture našega najslavnejšega grafologa

Karmah pozna 50.000 podpisov raznih ljudi z vsega sveta

Nihče izmed nas se ne more pohvaliti, da pozna vse spirale življenjskih skrivnosti. Morda niti ne slutite, koliko prijetnosti in neprijetnosti gre mimo vas v času ko ste na svojem vsakdanjem poslu, na ulici, v kinu, na vrhu dimnika ali v delavnici za popraviljanje čevljev.

Sele kadar se kakšna stvar dogodi in se znajdete sredi dogodkov, katerih posledice se ne dajo nikdar več odstraniti, postanete obupani in razume se, obžalujete, da niste mogli svoje usode nekako spremeniti.

Razni okultisti stikajo po življenjskih skrivnostih z namerom, da snamejo zavese skrivnosti z bodočnosti. Koliko se jim to posreči, vedo najbolj sami. Nam preostane samo, da jim verjamemo in da se čudimo, ako nam nekaj pogodi. Razne čarovnije še dandanes niso izgubile za lahkoverne ljudi svojega čara... Grafologija pa dandanes ni nikakoli čarovnija več. Grafologija postaja znanost, ki zasluži vso pozornost. Tu se seznanjamo s človekom, ki ima v svoji kartoteki več kot 50.000 rokopisov. Iz teh rokopisov spoznava ljudi, njihove male želje, velika veselja in trpljenja.

Zbiratelj rokopisov in grafolog
Dolje je prečital Karmah brez števil rokopisov. Kot nenavadno zanimive analize rokopisov si je zapomnil pisavo: pisatelja Bunina, polkovnika de la Roquea, T. G. Masaryka, vojvode Windsorskega, Barbare Hutton,

Henryja Forda, kardinala Pacellija in Charlesa Lindbergha.

V svetovnem tisku se piše o mnogih in različnih ljudeh, a nihče ni doslej napisal pri nas ničesar o človeku, ki je obiskal po tujini vse zapore, norišnice, bolnišnice, eirotišnice, razne zavode, gimnazije, univerze, prenočišča in zasebne hiše, samo zato da bi obogatil svoje znanje z novimi odkritji.

Franc Karmah zbira vse mogoče in nemogoče rokopise. Stavi jih v svojo dragoceno zbirko in dela analize. Vsaka poteza peresa, vsak lok, ali oster kot predstavlja malo življenjsko zgodbo. Često so to neizpovedane tragedije, ki so našle v grafologu grob za svojo skrivnost.

V knjižnici grafologa morajo biti vsa dela, ki so bila doslej napisana na tem področju. Vsa stvar se mora vzeti z znanstveno strani, ker sicer zaidemo v položaj človeka, ki vam za deset dinarjev pove kaj ste včeraj jedli in ali si boste jutri z večerjo pokvarili želodec, ker bodo nadevane paprike stare...

Slučaj tovarnarja Krausa

Po prvem krožnem potovanju po Evropi je ostal Karmah nekaj časa v Pragi. Zanimal se je za najinteresnejše primere, v katerih bi mogla grafologija koristiti.

Nekoga večera je pozvonila na vratih njegovega stanovanja mlada gospa. Bila je oblečena nenavadno razkošno. Obnašala se je precej hladno in rezervirano.

»Gospod,« je rekla dama, »hotela bi Vas zaprositi za analizo tega le rokopisa. Ali je moral ta človek storiti nekaj strašnega?«

Karmah se je zagledal v čisto pravi podpis z nagnjenimi gornjimi loki. Potem je dvignil glavo in dejal dami:

»Zal mi je, toda človek, katerega rokopis ste mi prinesli, ni več živ...«

Kakor da je udarila strela z jasnega neba, dama je izbruhnila v krčevit jok. Med solzami je priznala grafologu, da je to rokopis njenega moža, ki je pred kratkim izvršil samomor zaradi težkih razmer v svoji tovarni.

Karmah se je znova pogledal v ro-

kopis. Iz nekaterih važnih podrobnosti je ugotovil, da lastnik tovarne svile Kraus nikoli ni mogel postati samomorilec. Zato se je trdo in odločno obrnil k dami:

»Vaš mož je bil — ubit!...«

Grafolog odkrije ubijalca

Nesrečna žena, ki je tudi že sama slutila, da krije smrt njenega moža neko skrivnost, se je popolnoma zapela grafologu. Opisala mu je podrobno prizor, ko je skupaj s policijo našla svojega moža s kroglo v glavi in samomorilskim samokresom v roki...

Karmah se je za stvar zainteresiral. Skrbno in pazljivo je proučil rokopise vseh najvažnejših osebnosti v tovarni, katere lastnik je tako skrivnostno umrl. To mu je dalo dovolj dokazov za sklep, da je pravi konzulent podjetja, neki dr. Heuser, človek slabega značaja. Tudi iz drugih analiz je našel nov material. Na podlagi vsega tega je s sodelovanjem policije odkril, da je advokat najel nekega slugo, da ubije lastnika tovarne ter mu vtakne samokres v roko, da bodo vsi mislili, da se je sam ustrelil.

Na koncu se je odkrilo, da je bila v tovarni organizirana cela zločinska družba. Knjigovodja je tako vodil knjige, da se je moglo vsak trenutek videti, kakor da je podjetje na robu propada in da se je tovarnar zato ustrelil.

Zanimiv kriminalni primer, rešen s pomočjo grafologije.

Žena, ki beži od moža

Po Karmahovem mnenju je glavni smoter grafologije nuditi v določenih primerih človeški družbi in posameznikom pomoč, ki je potrebna in mogoča. Ali ni Karmah a to parolo človek, ki hoče napraviti iz gotove znanosti živo bitje, ki naj sodeluje pri vseh življenjskih procesih sveta, ki nas obkroža?

Kolikokrat se je dogodilo, da je grafolog spoznal iz rokopisa, kaj manjka človeku, prav tako kakor ogledalo. Iz rokopisa je mogoče spoznati temperament in značaj človeka ter razgledati ga tako, da nam postanejo znane tudi najbolj skrite tajne njegovega bitja.

Pred petimi leti je stala na beograjski železniški postaji mlada žena, obkrožena s kovčgi. Nervozno je mečkala svoje rokavice in čakala na vlak. V kupeju se je čisto po naključju srečala z grafologom Karmahom. Neznanka je bila nekaj časa zamišljena, nato je pa vzela dopisnico in pričela pisati na kolenu. Ko je dopisnico napisala in jo hotela izročiti skozi okno nosaču, se je ogledal Karmah iz svojega kota:

»Ali mislite, gospa, da bo to najboljša rešitev? Ali ne bi bilo mogoče najti pot nazaj k zakoniti sreči?«

Ženska je debelo pogledala in se začudeno zastavila v človeka, ki ga je prvič v življenju videla. Potem je vzkliknila:

»Vi veste, kaj delam? Vi ste gotovo vohun mojega moža...«

»Oprostite, gospa,« je odgovoril Karmah, »prvič v življenju vas vidim, a vendar vem, da ste naskrivaj pobegnili od moža in da potujete zdaj k svojemu prijatelju, ki ga ljubite. Ali ni tako?«

»Da, toda kako vi to veste?«

Koristna analiza

»Vse to sem opazil iz vašega rokopisa. To je morda malo nediskretno, toda videl sem nekaj značilnih potez v času, ko ste pisali dopisnico. Dovolite mi, da še enkrat pogledam vaš rokopis... Da... Pred tremi leti ste se spoznali z gospodom, katerega zdaj zapuščate kot moža. Iz teh potez se vidi, da bežite v neko pustolovščino, o kateri ne veste točno, kako se bo končala...«

»Saj ni mogoče, da bi bili spoznali to iz rokopisa. Vas je poslal moj mož...«

»Ne, Vašega moža sploh ne poznam. Zaradi tega ne morem biti njegov vohun. Ali prav tako je gotovo, da boste svoje življenje uničili, ako se takoj ne vrnete k svojemu možu...«

»Ne morem nazaj. Pustila sem poslovljno pismo...«

»Dajte mi rokopis vašega moža. Tako, glejte... iz njegovega rokopisa je mogoče razbrati, da je nagel jeze ali vendar dovolj neumen, da veruje vse, kar ženske pripovedujejo. Peljite se takoj k svoji materi in napišite od tam možu pismo, v katerem ga obvestite, da ste ga hoteli s poslovljnim pismom samo kaznovati zaradi njegove hladnosti nasproti vam...«

Nezvesta žena

Grafolog je lahko dober prijatelj, a tudi strašen neprijatelj... V neki kavarni je sedela vesela družba. Pogovarjali so se o zvestobi in nezvestobi. Neki inženjer je posebe no hvalil svojo ženo, kako mu je zvesta in kako ga nikoli ne bi mogla varati.

Kdo ve, zakaj so prav vsi v družbi raztolmačili to vendarle kot verjet-

nost, da jih žene varajo. Sklonili so glave in pričeli razmišljati o tem, kje so tedaj njihove boljše polovice.

Tisti trenutek se je približal natakar in izročil inženjerju pismo.

»Glejte,« je zmagovalno vzkliknil inženjer, »pravkar mi piše žena, da odhaja na obisk k svoji prijateljici. Toliko misli name, da me obvesti o vsakem koraku, ki ga napravi. Nikoli me ne bo varala...«

Grafolog Karmah, ki je molče sedel pri njihovi mizi, je zaprosil inženjerja, da mu pokaže rokopis, potem ga je pa vprašal:

»Ali ste zares tako trdno prepričani, da vam je vaša žena zvesta?«

»Popolnoma...«

»Dobro, potem si pa zapomnite, da vaša žena le malo kdaj govori resnico... Iz njenega rokopisa sklepam, da zdaj sploh ni odšla od doma. Sprejela je tam nekega svojega znanca, ki bo že vedel izkoristiti vašo odsotnost...«

Inženjer je planil pokonci:

»Gospod, ali veste, kaj govorite?«

»Zal, vem...«

Kakor brez uma je odhitel inženjer domov s prvim avtolaksijem, ki ga je našel. Doma je res našel ljubimca svoje žene. V kavarni pa — posmeh... Grafolog je bil izzvan in je povedal vso strašno resnico...

Kakšen je Lindberg

Karmah pripravlja novo knjigo, ki bo posvečena najznamenitejšim letalcem. Z dolgoletnim delom je zbral veliko množino podpisov največjih junakov zračnih višin. Izmed vseh je najznamenitejši izdelan značaj Charlesa Lindbergha. To je človek, ki pomeni še vedno na svetu zelo mnogo in ki se pripravlja, da postane Rooseveltov naslednik.

Na prvi pogled iz Lindberghovega podpisa ni mogoče sklepati, da je letalec. To pa dokazuje v obliki — x — a zarisan krajni lok črke l. Iz nadaljnjih potez se da sklepati močna volja in gotovost uspeha.

Iz rokopisa Charlesa Lindbergha je mogoče razbrati vse tisto, kar še nikjer ni bilo zapisano. More se razbrati, da mu usoda v mladosti ni bila naklonjena in da se je zaradi tega izkristaliziral v njem človek globoko socialnega čula. Lindbergh ima mnogo smisla za družinsko življenje in pedanterijo. Seksualno je popolnoma miren. Zvest je svojim načrtom.

Previsoki goruji loki v nenavadnem sorazmerju z ostalimi črkami dokazujejo, da je Lindbergh v višinah popolnoma drug človek kakor na zemlji. Lindberghov podpis je nekako drugačen od podpisov drugih letalcev, ki imajo v splošnem neke skupne poteze.

Karmah, ki živi zdaj v Celju, je zanimiv človek. Doslej se je, čitajoč rokopise in sedeč sam v svoji sobi, razgovarjal že s 50.000 ljudmi. To so čudni, nemi intervjuji... A to ni vsakdanje, da en sam človek ve, kako živi in umira cela legija človeškega rodu, v kateri se pojavljajo tudi najbolj znana imena.

R. R.

Ljubezenska drama v cestni železnici

Nadaljevanje s 4. strani

Novi stroški! Ta nezvesti malopridnež tega ni bil vreden! Moški so res podleži.

Približujejo se postaji. Dama se obrne k izhodu. Takoj za njo vstane mladenič in obstoji tik za njo pri vratih.

Dekle: Nezvestnež, malopridnež... Res, za njo gre... Takšen neolikan domišljavec, možno je, da jo na cesti celo nagovori...

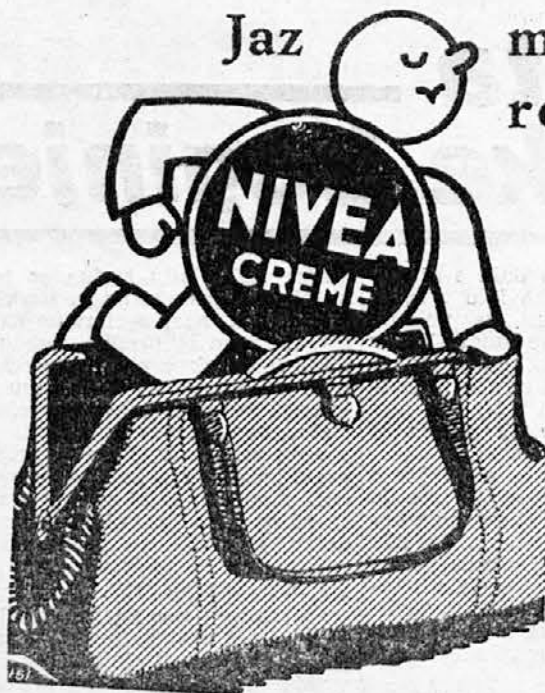
Mladenič: Kdaj bo neki ta presneta trlica izstopila na hodnik! Moram se podvizati, drugače mi bo tranvaj št. 71 pred nosom odpeljal... Niti ne gane se. Kožuh je pa lep. Ovrtnik me ščegeče v nos. Kako je velika, velike ženske so mi bile že od nekdaj zoprne.

Stopita na hodnik.

Dekle: Kakšna podlost! Kakšna nesramnost!

Sprevednik: »Prosim, izstopite!«

Jaz

moram biti v vsaki ročni torbici!

Ravno ob vlažnem in mrzlem vremenu je nujno potrebno, da imate pri sebi NIVEO, da si morete poljubno večkrat namazati kožo z NIVEO. S tem zagotovite svoji koži trajno varstvo pred vplivom slabega vremena in si ohranite mladostno, zvežo in zdravo barvo

Radio Ljubljana

od 10. do 16. novem. 1938.

ČETRTEK 10. NOVEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Slovensčina za Slovence ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Deset minut zabave ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.10: Koncert moderne češke klavirske glasbe ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PETEK 11. NOVEMBRA

11.00: Solska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Ženska ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Francoščina ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Izseljeniška poročila ■ 20.00: Radijski orkester ■ 21.10: Ljubljanski godalni kvartet ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA 12. NOVEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 17.00: Otroška ura ■ 17.50: Pregled sporeda ■ 18.00: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA 13. NOVEMBRA

8.00: Radijski šramel ■ 9.00: Napovedi, poročila ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz franč. cerkve ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 11.30: Koncert lahke glasbe ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20:

Akademski pevski kvintet ■ 14.00: Plošče ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Plošče ■ 18.00: Strah v koruzi ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.15: Samospevi in dvo-spevi ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Koncert Radijskega orkestra ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 14. NOVEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Koncert Radijskega orkestra ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Zdravstvena ura ■ 18.20: Plošče ■ 18.40: Kulturna kronika ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert Radijskega orkestra ■ 21.10: Komorni trio ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos plesne glasbe iz restavracije »Emona« ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 15. NOVEMBRA

11.00: Solska ura ■ 12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Salonski trio ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Vera — duhovna vrednota ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Vesela tedenska kronika ■ 20.00: Plošče ■ 20.15: Potopljeni svet, drama ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

SREDA 16. NOVEMBRA

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 14.00: Napovedi ■ 18.00: Mladinska ura ■ 18.30: Narodne pesmi ■ 18.40: Delavska ura ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Uvod v prenos ■ 20.00: Prenos iz ljubljanskega opernega gledališča ■ Konec ob 23. uri.

MALI OGLASI

2500 DINARJEV potrebujete, da zaslužite mesečno 1000 dinarjev doma. Postranski zaslužek. Pišite: »ANOS« Maribor, Orožnova.

GRITZNER

Pfaff ali Singer šivalni stroj

kupim
Ponudbe pod »SIVILJA« na oglasni oddelek »Družinskega tednika«

Dežne plašče

HUBERTUS, TRENCHCOATI. OBLEKE itd. si nabavite najboljšje in najceneje pri

Preskerju

Ljubljana, Sv. Petra c. 14

FR. P. ZAJEC

IZPRAŠAN OPTIK IN URAR LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih močnikov, povečevalnih stebel, daljnogledov, loplonerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov itd. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!

Poceni boste kupovali

na kar potrebujete, ako zahtevate

naš brezplačni katalog

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«

»KURIVOM«